

บทนำ

ริมฝีปากอ้อมสีระเรื่อระบายยิ้มเย็นเยียบ เงาสะท้อนในกระจกก็ยิ้ม

ตอบกลับมาเช่นเดียวกัน เพียงแต่เยือกเย็นและดูไร้ชีวิตยิ่งกว่า เหมือน
ตุ๊กตาน้ำแข็งที่สวมหน้ากากแห่งความยินดีโดยไม่รู้รู้สึกรู้อะไร

หญิงสาวยกมือขึ้นจัดเตรสลิ้นดำสั้นอวดเรียวยาว ซึ่งพอดีกับ
รูปร่างสมส่วนอย่างทีในภาพวัยรุ่นเรียกว่าเอสไลน์ให้เข้าที่ พลางสา
ลอนผมสีน้ำตาลบางส่วนที่เคลือบทรวงอกอ้อม และยาวลงมาเกือบจด
สะโพกให้คลายออกเล็กน้อยเพื่อความเป็นธรรมชาติ ดวงตาสวยหวาน
ที่แต่งแต้มจนดูโอบเยี้ยวปรากฏแว่พั้งใจ และยิ่งทอประกายกล้า
เมื่อเลื่อนขึ้นมามองสร้อยเหนือกอเลื้อยที่คว้านลึกจนน่าหวาดเสียว
อันเป็นเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวบนเรือนกาย

กุหลาบดอกจิ๋วในแจ้อำพันที่เจียรระโนจนกลมมนส่องประกาย
วิบวับยามสะท้อนกับแสงไฟ ตรึงสายตาผู้พบเห็นจนยากจะมองผ่าน
เจ้าของจียกนิ้วขึ้นลูบไล้มันอย่างแผ่วเบาและเชื่องช้า สายตาที่ทอด
มองเหมือนกำลังเคลิมฝั้น หลงอยู่ในมนตร์แห่งความงามที่เลดูลึกกลับ
แต่เจ้าตัวรู้ว่าลึกลงไปไม่ใช่เช่นนั้น มีบางอย่างที่ยังต้องหยุดคิดและ
ชวนให้นึกถึง

จะว่าขบขันหรือพอใจ...รู้สึกอย่างไรหนามากกว่าคงตอบไม่ได้
ถึงกระนั้นพอได้พูดออกไปก็กลับรู้สึกดี เหมือนมีกำลังที่จะเดินหน้า

ทำทุกอย่างที่ค้างคามานานให้เสร็จสิ้น

‘ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้ แม้แต่ความปรารถนาที่อยู่ลึกกลงไปใน
กันขี้มูกของหัวใจ’

เสียงใสเ็นดังขึ้นอีกครั้งในห้วงคำนึง ไม่ใช่เสียงของใครอื่น และ
คนพูดก็ไม่ใช่คนแปลกหน้า ดวงตาคู่เดิมยังคงจับจ้องอยู่ที่เงาสะท้อน
ของตนก่อนจะยกมือทาบทับลงไปบนเงาสะท้อนของจี้อำพัน อาจเป็น
เพราะความเหนื่อยล้าเลยทำให้เธอเห็นหญิงสาวในกระจกเคลื่อนไหว
และโต้ตอบกลับมาได้ เห็น...และได้ยืนยันว่าเงาในกระจกจะบันดาลทุกสิ่งที่
ปรารถนาให้เป็นจริงได้

หญิงสาวจ้องมองใบหน้าตนเองนิ่ง ถ้าจะมีปาฏิหาริย์ซึ่งเธอไม่เคย
เชื่อเกิดขึ้นจริงๆ ละก็...ความพยายามและความอดทนก็คงหมดความ
จำเป็น ถึงกระนั้นก็อดไม่ได้ที่จะทำลายเรื่องชวนหัวเรานั้น ดวงตาของ
เจ้าของความคิดว้าวับ ถ้ามันง่ายขนาดนี้ก็มิเพียงสิ่งเดียวที่จะใช้ทดสอบ

ใช่...เพราะสิ่งนั้นไม่ใช่ของที่จะได้มาหรือมอบให้ใครไปง่ายๆ
ยากเหลือเกินยามประคับประคอง และอาจไม่มีวันเป็นนิรันดร์ หญิงสาว
ยิ้มเยาะอย่างถือดี เพราะแบบนั้นยังไ้ สิ่งนั้นจึงเป็นเหมือนความปรารถนา
ที่คู่ควรแก่การร้องขอ เธอเซิดหน้าขึ้น ดวงตามีประกายกล้าเรื่องรอง

เปล่งประกาย...พร้อมกับดอกกุหลาบสีแดงดั่งเลือดที่ฝลิบานอยู่
ภายใน...

มีนิทานที่เล่าต่อกันมาเนิ่นนาน...

นางฟ้าผู้ปฏิเสธรักจากเจ้าแห่งสวรรค์ถูกสาปลงมาให้กลายเป็นดอกไม้ในเมืองมนุษย์ และต้องทนทุกข์ทรมานจากความรัก จนกว่านางฟ้าองค์นั้นจะยอมเปลี่ยนใจ อ้อนวอนต่อเจ้าแห่งสวรรค์ให้ช่วยเหลือ ทว่าพอวันนั้นมาถึง นางฟ้าองค์นั้นก็ยังคงไม่ยอมตอบรับความรู้สึกนั้นอีกเช่นเคย ท้ายที่สุดจึงต้องถูกลงโทษให้กลายเป็นดอกไม้ชั่วฉับนิรันดร์...เป็นดอกไม้ที่แสงงดงาม ทว่ามีหนามแหลมคมเอาไว้เตือนใจทุกชีวิตว่า ความรักมักมีความเจ็บปวดปนอยู่ด้วยเสมอ

ใครๆ ก็คงบอกว่านางฟ้าองค์นั้นช่างโง่เขลาเหลือเกิน คงไม่มีใครอยากจะเจ็บปวดและทนทุกข์ทรมานอย่างนางฟ้าองค์นั้นแน่ๆ ไม่ปรารถนา...แต่กลับร่ำร้องหาความรักที่ไม่อาจสัมผัสได้

รักแท้...มันมีอยู่จริงเสียที่ไหน...

เสียงปรบมือดังกระหึ่มทั่วทั้งห้องทันทีที่มานัสสีแดงเคลือบปิดลง

แขกผู้มีเกียรติทั้งหลายพร้อมใจกันลุกขึ้นยืนเพื่อแสดงความชื่นชมต่อบรรดานักแสดง ซึ่งบัดนี้ออกมายืนเรียงแถวโค้งคำนับผู้ชม เสียงปรบมือสลับกับเสียงโห่ร้องเซ็งแซ่ทำเอาคนบนเวทียิ้มจนแก้มแทบปริ ความสำเร็จอันงดงามนำพาความปีติมาสู่ใจทุกคนในคืนนี้ แต่บางทีอาจจะ

ต้องพูดใหม่ว่า แค่เกือบจะ เพราะใครคนหนึ่งซึ่งดูโดดเด่นกว่าทุกคน กลับลุกขึ้น และหันหลังเดินไปทางประตูโดยไม่คิดจะอยู่ร่วมแสดงความยินดีอย่างที่คุณอื่นทำกัน

เสียเวลา...โรสิตาเบี่ยงซ้ายเบี่ยงขวาหลบหลีกคลื่นมหาชน ที่มุ่งตรงไปทางเวทีขณะเดินสวนกับพวกเขาเหล่านั้นอย่างรำคาญ เสียงตะโกน อื้ออึงและความวุ่นวายทั้งหลายทำให้ไม่มีแก๊ใจจะหยุดชื่นชมประติมากรรมหรือความงามใดๆ ของโรงละครขึ้นชื่อ ยิ่งอารมณ์ขุ่นมัวเช่นนี้ ก็ยิ่งอยากหนีไปให้พ้นๆ

โชคดีหน่อยที่พอก้าวพ้นประตูไม้แกะสลักบานสูงออกมาแล้ว ไม่ต้องผจญกับความอลหม่านอีก ดีแล้ว...ถึงสถานที่แห่งนี้จะกว้างขวางใหญ่โต มีเสาโอออริกสีชาคริมขนาดใหญ่หลายสิบต้นรองรับน้ำหนักเพดานโค้ง หั้วเสาแกะสลักเป็นเทวดาตัวน้อยในอาภักิริยาต่างๆ แต่ก็คงไม่น่ามองนักเมื่อถูกบดบังด้วยฝูงมนุษย์ยั่วยุ แม้แต่โคมโพรเซย่า สุดคลาสสิกซึ่งเขวายเป็นแนวอยู่เหนือทางเดินที่ปูด้วยพรมสีเลือดหมู ก็ยังหมองลงไปถนัดตา

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกบังคับแล้วละก็ มีหรือคนอย่างเธอจะมาเหยียบงานไร้สาระแบบนี้ หญิงสาวก้าวเท้าฉับๆ ไปตามทางเดิน พลังยกสูจิบัตรในมือที่จำใจต้องรับก่อนเข้างานขึ้นดูเล็กน้อย รูปกุหลาบสีแดงสดที่เด่นหราอยู่กลางหน้าปกยังเรียกประกายวาวโรจน์ในดวงตาคู่งามให้วาววับได้ไม่เท่าตัวอักษรสีทองที่พาดทับอยู่ด้านบน

มันหะพาธา...เรื่องราวของนางฟ้าที่แม้จะถูกสาปก็ยังคงเชื่อมั่นในความรัก แม้ว่ามันจะนำมาซึ่งความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน

อ่านแค่คำโปรยก็อยากจะหัวเราะออกมดั่งๆ ยิ่งเห็นรายชื่อนักแสดง โดยเฉพาะคนที่รับบทนางมัทนา รริน มหธาดา ก็ยิ่งไม่สบายอารมณ์ ก่อนจะย่อนึกถึงตอนที่ทนนั่งดูน้องสาวต่างมารดาสวมวิญญาณนักแสดงตึกตาทองตีบทแตกอยู่บนเวที หญิงสาวยิ้มเหยียด

ขยากระดาดในมืออย่างจับพลัน เมื่อเดินผ่านถึงขยະสี่เงินวาทรงสูงก็
ไม่ลังเลที่จะปล่อยมันลงไปรวมกับเศษขยະอื่นๆ

ใครจะยอมทำลายความสุขลงเพราะเรื่องที่จับต้องไม่ได้ แวตาคมกล้าทำให้ดวงตาคู่สวยยิ่งแลดูน่าเกรง หากใครได้เห็นแวตุดูแคลนที่ฉายชัดก็ต้องเชื่ออย่างสนิทใจว่าเธอไม่มีวันยอมรับเรื่องแบบนี้ หญิงสาวหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนถอยห่างออกมาจากถึงขยະ ทว่าพอจะก้าวต่อก็ปะทะกับคนที่เดินสวนมาจนชวนเซ และคงล้มลงไปกองกับพื้นแน่ๆ ถ้าไม่มีมือมาคว้าดันแขนทั้งสองข้างไว้

“คุณ” เสียงคนเรียกมีแววกังวานประหลาด ดีหน่อยที่ตรงนี้ไม่มีคนมาก จึงไม่มีใครมาจับจ้องให้เขินอาย

โรสิตาตั้งสติแล้วมองตอบไป อดหงุดหงิดตัวเองไม่ได้ที่ดันมาก่อเรื่องในช่วงเวลาที่ต้องการความสงบเช่นนี้ คนที่ยืนตรงหน้าเป็นชายร่างสูงใหญ่ ขนาดใส่สันสูงแล้วยังต้องแหงนหน้ามองเขา ศีรษะเธอยังไม่พ้นไหล่เขาเลย เธอมองสบดวงตาคมกล้านิ่ง มีบางอย่างที่ทำให้เธอไม่สามารถละสายตาไปสนใจสิ่งอื่นได้ กลิ่นน้ำหอมเช็ทซ์ของผู้ชายที่กำลังเป็นที่นิยมลอยวนอยู่รอบๆ เธอสับสนและเบลอลไปเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเพราะความหล่อเหลาดูดีของเขา หรือเพราะอาการเมาคนก่อนหน้าของเธอ กันแน่ที่ทำให้รู้สึกแบบนี้

“ขอโทษครับ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่ม

คนฟังชะงักเหมือนเพิ่งหลุดออกจากภวังค์ ก่อนขยับตัวเล็กน้อย รู้สึกถึงความแข็งแกร่งของมือที่รั้งเธอไว้ มากกว่านั้นคือไต้ฝ่ามือของตัวเองที่วางทาบบอยู่บนแผ่นอกกว้างแข็งแกร่งกำลังร้อนผ่าว

เมื่ออีกฝ่ายเห็นคนตรงหน้าเริ่มยุกยิกก็คลายมือออก และถอยห่างในที่สุด ก่อนจะก้มลงเก็บกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าส่งคืนให้เธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงแผ่วเหมือนว่าสติยังไม่กลับมาทั้งหมด และคำตอบนั้นก็ทำให้คนตรงหน้าเลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย

“แค่นี้เองหรือครับ” เขาย้อนพลางจัดชุดสูทสีเข้มให้เข้าที่ ยกมือข้างหนึ่งเสยผมสีดำสนิทที่จัดทรงอย่างง่าย ๆ ส่วนอีกข้างล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง รอยยิ้มมุมปากที่เห็น ถ้าเป็นหญิงอื่นคงรู้ว่ามันบาดใจชวนให้อ่อนระทวย แต่กับเธอมันออกจะขัดหูขัดตาไปเสียหน่อย

“คะ?” เธอถามเสียงสูงขึ้นเล็กน้อยราวจะย่ำว่าไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

“ตามมารยาท ถ้าเราไม่รู้ว่ามีใครเป็นฝ่ายผิด คุณควรเอ่ยปากขอโทษซึ่งกันและกันทั้งคู่ไม่ถูกหรือ ผมว่าเรื่องของเราก็อำพวนเคลสนี้แหละครับ หรือผมเข้าใจผิดไปเอง”

หญิงสาวขมวดคิ้วทันที อารมณ์ที่ขุ่นมัวอยู่แล้วยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวี ใบหน้าสวยบ่งตั้ง ตรงกันข้ามกับอีกฝ่าย เพราะนอกจากเขาจะมองตรงมานิ่งๆ แล้ว นัยน์ตาคมคุ่นนั้นยังปรากฏแวววาวอย่าง เป็นสายตาที่จะว่าพึงใจก็ไม่ใช้ เย้ยหยันก็ไม่เชิง

มุมปากได้รูปยกขึ้นเล็กน้อยเมื่อคนตัวเล็กกว่าเงยไปนาน
ใบหน้าอ่อนเยาว์ขาวนวลเนียน ถึงจะติดแว่นไม่พอใจอยู่บ้างแต่ยังชวนมอง เขายอมรับว่าหญิงสาวตรงหน้าเป็นคนสวย ชนิดที่ว่าหากเดินผ่านคงต้องหันกลับไปมองความโดดเด่นเช่นนี้ โดยเฉพาะดวงตาที่ทรงเสน่ห์มันเหมือนมีแรงดึงดูดอันมหาศาลชวนให้เข้าไปค้นหา และคงไม่ยากเลยหากเธอคนนี้จะปรารถนาหัวใจของใคร แคंपรายตามอง เขาก็คิดว่าคนผู้นั้นคงยอมโอนอ่อนสยบแทบเท้าเธอแน่ๆ

ชายหนุ่มมัวแต่มองอีกฝ่ายจนไม่ทันระวัง และเมื่อคนถูกจ้องรู้ตัวก็ขยับออกห่างพร้อมเอ่ยคำที่เขาอยากได้ยินทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอโทษเช่นกันค่ะ” เสียงที่เอ่ยราบเรียบ ผิดกับแววขุ่นเคืองที่ระริกไหวในดวงตา

“ไม่เป็นไรครับ”

เมื่อได้รับคำตอบจากเขาก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องสานต่อบทสนทนา หญิงสาวตัดสินใจเดินเลี่ยงคนที่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อน แต่ไม่ว่าจะงัดกลักร้อยเมื่อเขาเอ่ยชมสรว้อยของเธอ

เธอมองข้ามไหล่กลับไป ทว่าอีกฝ่ายเดินห่างออกไปโดยไม่สนใจเสียแล้ว นับเป็นการพบเจอที่ไม่น่าพิสมัยเลย ถึงจะเป็นแค่ความบังเอิญ และโอกาสที่จะได้เจอกันอีกก็เป็นศูนย์ แต่เธอก็ยังไม่พอใจ ยิ่งรวมกับสิ่งที่อัดแน่นในอกมาก่อนหน้า ก็ยิ่งทำให้เธอต้องรีบเข้าไปสงบสติอารมณ์ในห้องน้ำใกล้ๆ

หลังบานประตูไม้หนาหนักคือสถานที่ที่เงียบสงบดังหวัง ผู้มาร่วมงานสองสามคนยืนจัดแจงเครื่องแต่งกายของตนอยู่ครู่หนึ่งก็กลับออกไป พอได้อยู่คนเดียวบรรยากาตจึงเทียบกว่าปกติ โรสิตาเคลื่อนไหวไปหยุดยืนอยู่หน้ากระจก เธอมองใบหน้าตัวเองนิ่งๆ เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ในกระเป๋าดังขึ้นพอดี หญิงสาวกดรับโดยที่ไม่ก้มลงไปมอง ก่อนจะเอามือขึ้นมาแนบหู

“อยู่ที่ไหน ไม่รู้หรือว่าพองานแสดงจบแล้วต้องไปร่วมงานเลี้ยงที่ห้องโถงข้างบนต่อ”

เสียงทุ้มต่ำดังมาตามสายทันที ทำให้ดวงตาของคณิงไหววูบเล็กน้อย และฉายแวกราวนิตๆ โรสิตาพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์เพื่อตั้งสติ ก่อนตอบกลับไปซ้ำๆ

“ทราบค่ะ”

ไม่ลืมหรือว่ายังมีคนอีกมากที่มองงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จในงานละครของพวกปี่สี่เป็นงานรวมญาติ เป็นงานสังคัมที่ต้องเปิดตัวด้วยการขานญาติมาทั้งสาแหรก ขนมาให้หมดเพื่อแสดงให้เห็นถึงความรักใคร่กลมเกลียวกันในครอบครัว นึกไปแล้วก็น่าขำ โรสิตาเหยียดริมฝีปากและอยากหัวเราะ ครอบครัวสุขสันต์หน้าตาเป็นยังไง นึกไม่เห็นออก

“ฉันให้เวลาสิบนาที ขึ้นมาพบฉันข้างบนก่อนที่รรินจะเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ จะได้เดินข้างานพร้อมๆ กัน ฉันไม่อยากให้ใครเขาเอาไปว่ากลับหลังได้ว่าลูกคนโตไปทาง ลูกคนเล็กไปทาง” ประโยคที่แทรกขึ้นมา กลางความเงียบคือคำสั่งที่แม่ไม่อยากทำก็ต้องทำตาม

หญิงสาวบีบโทรศัพท์แน่นจนมือสั่น ดวงตาวาววับ แฉ่ได้ยืนซื้อที่เกลียดที่สุดนั่น ความรู้สึกในแง่ลบก็ยิ่งพุ่งพรวดขึ้นมาในอก เริ่มรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดตรงฝ่ามือเนื่องจากกำของแข็งไว้นาน

เกลียด!...อยากทำให้หายไปจนต้องกัดริมฝีปากข่มใจ หญิงสาวไม่ได้ตอบรับ และปล่อยให้อีกฝ่ายเป็นคนตัดสายทิ้งไปเอง

ความสงบในตอนนั้นไม่พอแล้วสำหรับจิตใจที่ถูกทวนจนตะกอนที่ยังไม่นอนกันดีสอยกลับขึ้นมาอีกครั้ง หญิงสาวซึ่งยังไม่ละสายตาจากกระจกตรงหน้ามองเห็นแววสั่นระริกในตาของตัวเอง ยิ่งมองเข้าไปในดวงตาสีเข้ม ภาพในอดีตก็ยิ่งแจ่มชัด ความขุ่นมัวเริ่มถูกเบียดแทรกด้วยความโหยหาที่มีต่อใครบางคนซึ่งมีดวงตาคัลัยกัน แต่ไม่ได้พบกันมานานแสนนาน ประกายกล้ำในดวงตาคู่สวยค่อยๆ อ่อนลง แต่ยังไม่ทันจางหายก็กลับวาววับขึ้นอีกรอบ พร้อมกับคำพูดหลอกหลอนที่ไม่ปรารถนาจะได้ยิน

‘แม่แก่จะตายไปแล้ว!’

เสียงหัวเราะคำคุ้นเคยที่ดังขึ้นในความทรงจำกระซกเจ้าของความคิดให้กลับมาเผชิญโลกแห่งความจริง ไฟโหล่ลูกโซ่ในดวงตาวาวโรจน์

หญิงสาวสะบัดหน้าหนีเงาสะท้อนของตัวเองทันที ริมฝีปากอึดเม้มเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง ตอกย้ำให้นึกถึงช่วงเวลาโหดร้ายนั้นจนตัวสั่นเต็ม

‘แต่ที่นี่เป็นของแม่ คุณควรให้เกียรติท่านนะคะ’

แค่นี้ก็ย้อนไป เธอก็จำนำเสียงและความรู้สึกต่อต้านตอนนั้น

ได้แม่นยำ แน่นนอน...รวมไปถึงใบหน้าโกรธจัดของอีกฝ่ายด้วย

‘แล้วคิดว่าเก็บเอาไว้แล้วแม่ของแกจะฟื้นขึ้นมาอย่างนั้นหรือ!’

มือที่วางอยู่บนขอบอ่างอาบน้ำและกดลงไปแรงๆ รวากับไม่รู้สึกละเจ็บ หากสิ่งที่รองรับไม่ใช่หินแกรนิตที่แข็งแกร่ง ก็น่ากลัวว่าแรงดันมหาศาลนี้จะทำให้ทั้งมือจมหายลงไปแน่ๆ ดวงตาสีเข้มเลื่อนกลับมาจ้องเงาในกระจกอีกครั้ง

จะนึกถึงเรื่องแบบนั้นทำไม...เธอเข้มนมองคล้ายกำลังก่นด่าตัวเองทางสายตา...นี่นะหรือคือเบื้องหลังเปลือกของความกลมเกลียวที่เรียกว่าครอบครัว ดวงตางามดูดีขึ้น ก่อนจะยกมือขึ้นกำรอบจี้อำพันกลางอก ‘ฉันจะให้ในสิ่งที่เธอปรารถนา ว่ามาสิ ไม่ว่าอะไรมันก็จะเป็นจริง’

เสียงเดิมดังแว่วขึ้นมา ตัวเองอีกคนเคยพูดแบบนั้นสินะ เจ้าของความคิดสุดหยาบใจลึก เซ็ดหน้าขึ้นอย่างถือดี ถ้ามันง่ายขนาดนั้น แสดงให้เห็นตั้งแต่วินาทีนี้เลยเป็นไง หญิงสาวทำท่ายืนใจ ความคั่งแค้นเกลียดชังท่วมท้นออกจากดวงตาพร้อมจะแผดเผาทำลายทุกอย่าง เธอบีบจี้ที่เจออยู่ในห้องของมารดาแน่นจนมันแทบปริแตก พลันร่างบางก็กลับแข็งทื่อ เมื่อมีอะไรบางอย่างกำลังไหลบ่าเข้ามาในสมอง โดยที่ไม่มีโอกาสได้เลือกว่าจะรับรู้หรือปฏิเสธ

โรลิตามองเห็นใครคนหนึ่ง...เป็นผู้หญิง แต่ไม่เห็นหน้า หล่อนกำลังผลักใครอีกคน ดวงตาคู่นั้นช่างคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด มีกุหลาบซ่อนใหญ่อยู่ไม่ไกล หล่อนเล่นเนกไทของเขา ริมฝีปากนั้นกำลังกระซิบอะไรบางอย่าง มองไม่ชัดและไม่ได้ยิน ทุกอย่างเป็นสีชาวดำที่สลับผ่านไปเร็วๆ แต่ปะติดปะต่อเข้ากันได้ ทั้งหมดเหมือนถูกเทลงมาในสมองที่ไม่พร้อมรับจนมันปวดจี๊ด หญิงสาวพยายามควบคุมตัวเอง พอดึงมือที่แต่เดิมไม่ยอมขยับออกจากจี้ได้แล้ว ความลึบสนุ่นวายุที่ได้เผชิญก็สงบลง

ความเจ็บปวดในหัวค่อยๆ ทุเลาลง เหลือเพียงอาการปวดตื้อๆ คล้ายคนนอนไม่พอเท่านั้น ไม่แปลกอะไร ตั้งแต่ลงจากเครื่องบินกลับมา บ้านก็ยังไม่ได้พักผ่อนจริงๆ จังๆ เสียที เพราะงานบ้าๆ นี่แท้ๆ

หญิงสาวสลัดเรื่องไม่สำคัญทั้งหลายออกจากสมอง ก่อนจะรีบกลับออกไป... ไปมันทั้งที่อารมณ์ไม่ดีแบบนี้ละ เพราะถ้ายังช้าก็มีแต่จะเพิ่มความขุ่นมัวให้ตัวเองยามถูกต่อว่า

ห้องจัดเลี้ยงอยู่ถัดขึ้นไปเพียงชั้นเดียว และต้องเดินขึ้นบันไดไป อาคารหลังนี้แม้จะได้รับการบูรณะหลายครั้ง แต่ด้วยความที่ก่อสร้างมานาน จึงไม่สมควรแก่การเสี่ยงอนุญาตให้ติดตั้งลิฟต์ เพราะหากวันใดมันพังครืนลงมา ประเทศชาติไม่ใช่แค่สูญเสียสถานที่สำคัญไปเท่านั้น อาจหมายรวมถึงทรัพยากรบุคคลที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติด้วย

เสียงพูดคุยเริ่มดังขึ้น ความรำคาญอย่างในตอนแรกเริ่มจะกลับมา เธอพยายามก้าวขาให้เป็นปกติที่สุด อาการปวดตื้อๆ ที่ศีรษะซีกซ้ายเหมือนจะเพิ่มขึ้นอีกนิด ขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนที่ใครคนหนึ่งเธอจำเสียงได้จะร้องเรียกทันทีเมื่อเธอก้าวขึ้นมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย

“โรส”

เจ้าของชื่อหันกลับไปมองชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ เขาคือภานุ คู่หมั้นของอริน ถึงจะไม่สนิทแต่ก็พอจะเคยเห็นกันมาบ้าง สีหน้าที่ปกติจะมีแววของคนอารมณ์ดีอย่างทุกวันกลับเปลี่ยนเป็นฉงนเมื่อเห็นท่าทางของเธอ ชายหนุ่มโน้มตัวเข้ามาช้าๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“ทำไมหน้าซีด โรสไม่สบายหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ฉันสบายดี” เธอว่าพลางเบี่ยงตัวหลบ ถึงจะไม่ให้ใครล้าเส้นที่ซีดไว้ แต่เธอก็ยังต้องรักษามารยาท เพราะอย่างน้อยเขาก็แก่กว่าเธอหนึ่งปี

“จันหรือ นี่ผมกำลังจะไปหารินอยู่พอดี เราไปพร้อมกันเลยไหม” กล่าวจบเขาก็ผายมือให้

ไม่มีคำปฏิเสธ แต่ละระยะทางสั้นๆ ที่เดินคู่กันไปก่อนที่จะจะไปเกาะติดกับน้องสาวของเธอ หญิงสาวคิดว่าไม่น่ามีปัญหา เธอจะไม่พูดหรือเอ่ยอะไรที่ใช้ตั้งเป็นประเด็นหัวข้อสนทนายาวๆ เด็ดขาด

หญิงสาวเร่งฝีเท้าขึ้นอีกนิด ทว่าในตอนที่กำลังจะเลี้ยว กลับมีนักศึกษาคนหนึ่งวิ่งสวนออกมา ไม่ได้ชนแต่ก็เฉี่ยวต้นแขนจนคนที่ไม่ทันตั้งตัวเซเล็กน้อย ภาณุที่อยู่ข้างหลังรีบรับร่างตรงหน้าไว้ ไม่มีคำขอโทษจากคนที่รีบร้อน ทำให้ฝ่ายถูกกระทำยังมีไฟโทสะคุกรุ่นมากขึ้น

“โธษ คุณไม่เป็นไรนะ” เสียงของเขาฟังดูร้อนรน

“ค่ะ ขอขอบคุณมาก” คนถูกถามพยักหน้าและพยายามขึ้นตัวออกจากเกาะกุม

“ผมว่าผมพาคุณไปนั้นดีกว่า สีหน้าของคุณยังไม่ปกติเลย” ชายหนุ่มยังไม่ยอมปล่อยมือ

“ไม่ค่ะ จันสบายดี ลิปสติที่ใช้คงสื่่อ่น เลยดูเหมือนคนไม่สบาย”

ฟังเหมือนข้อแก้ตัว และแน่นอนว่าคนฟังยังไม่ยอมเชื่อ อันที่จริงภาณุไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร ออกจะเป็นคนดีมีน้ำใจคอยห่วงใยผู้อื่นด้วยซ้ำ แต่วันนี้เขาเลือกใช้ข้อดีของตัวเองผิดเวลา และไม่ถูกกาลเทศะไปเสียหน่อย ความห่วงใยที่มีให้จากใจจริงในฐานะพี่สาวของคู่หมั้นจึงถูกมองว่าเป็นความน่ารำคาญ เพิ่มความหงุดหงิดให้คนที่จวนระเบิดอยู่รอบร่อ

ความอดทนที่เคยมีมากจนเหมือนไม่มีวันหมดหายไปในวันพรุ่งนี้ ชั่วโมงที่ก่อนที่จะมีใครตั้งตัวหรือรู้ตัว คนตัวเล็กที่ไม่รู้จะไปเอาเรื่องมาจากไหนก็ผลักคนตัวสูงกว่าจันหลังไปชนกับกำแพง แฉกตรงสูงที่ปักช่อกุหลาบตั้งไว้หน่วงงานเกือบล้มโครม โชคดีที่ในเวลาอันไม่มีคนเดินผ่านไปมา ไม่อย่างนั้นคงได้เป็นเรื่องใหญ่แน่

“โรส...คุณ...” ภาณุเอ่ยซ้ำๆ สีหน้าตระหนกเล็กน้อย

คนตรงหน้าเงยหน้าขึ้นมองซ้ำๆ เพียงแค่ได้สบดวงตางาม ชายหนุ่มก็ต้องนิ่งงัน มันเหมือนมีพลังบางอย่างที่สะกดให้เขาชะงัก ไม่กล้าแม้แต่จะขยับไปไหน ที่สำคัญคือหลบสายตาไม่ได้

โรลิตาจึงโบหน้าเขาแล้วหวนนึกถึงคนที่เกลียดแสนเกลียด ประกายวาววับฉายชัดในดวงตา ร่างบางเริ่มเบียดชิดเข้าไปหาคนตรงหน้า ไล่มือไปบนแผ่นอกกว้างซ้ำๆ อ้อยอิ่งอยู่ตรงneckไทสีแดงเข้มของเขา พร้อมกระตุกมันเบาๆ ให้เขาโน้มลงมาใกล้ยิ่งขึ้น ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมทำตามอย่างว่าง่าย

“เป็นห่วงฉันสินะคะ” หญิงสาวกระซิบถาม น้ำเสียงใสเย็นให้ความรู้สึกเย้ายวนนิดๆ

“ผม...” เขาก็อັก ก่อนจะถูกยั่วย้งด้วยนิ้วเรียวที่ยกขึ้นแตะริมฝีปากเพื่อหยุดเสียงนั้นไว้

“อย่าหลบตาฉัน” เป็นคำพูดธรรมดาแต่กลับมีแรงบังคับมหาศาลให้ต้องทำตาม

ภาณุเบิกตากว้าง เขารู้ว่าเธอเป็นคนสวยและทรงเสน่ห์มากแค่ไหน แต่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะดึงดูดได้มากขนาดนี้ โดยเฉพาะริมฝีปากชวนลัสมผัส และทรวงอกที่แทบจะขึ้นมาเกยอยู่บนตัวเขา ชายหนุ่มกลืนน้ำลาย อะไรบางอย่างในตัวเธอกำลังจูดเขาให้จมดิ่งลงสู่ห้วงเสน่ห์หา แม้จะพยายามขัดขืนก็ไม่เป็นผล และเหมือนมีบางอย่างที่ทำให้ตระหนักรู้ว่าหากตกลงไป...ก็อาจไม่มีวันได้กลับขึ้นมาอีก

โรลิตาจับสีหน้าและอาการของอีกฝ่ายได้ ยิ่งรู้สึกพอใจเมื่อรับรู้ได้ว่าเธอมีชัยเหนือผู้ชายคนนี้ ริมฝีปากอึมคลึมมบางๆ...ยิ้มที่ทำให้คนมองร่อนวาบไปทั่วตัว กับคนแบบนี้...ที่ชอบทำตัวเป็นคนดีพราวเพรีอจนน่ารำคาญแบบนี้ ต้องทำอะไรบางอย่าง ที่ทั้งการาบได้และน่าสนุกในเวลาเดียวกัน

คนคิดเผยปากออกซ้าๆ ช่วงเวลาสั้นๆ ที่ไม่ยอมให้อีกฝ่ายได้ตั้งสติ เธอเลือกที่จะเอ่ยบางอย่างออกมาด้วยเสียงหวานๆ แต่ชัดเจน ตอกลึกลงไปในการรู้สึกของคนฟังจนไม่อาจถอดถอน

“ถ้าเป็นห่วงฉันนัก ก็ทิ้งรินแล้วมารักฉันแทนสิ!”

สิ้นคำ ดวงตาของคนฟังก็เบิกกว้าง ดวงตาดูงามมีแสงสีแดงอ่อนฉาบทับ มันแล่นเข้ามาสู่จุดศูนย์กลาง หมุนวนก่อนจะแผ่ขยาย ออกกลายเป็นดอกกุหลาบสีสดที่ค่อยๆ แยมกลีบแบ่งบาน

ภาณุได้แต่นั่งมองตัวแข็งทื่อ รับเอาทุกอย่างที่พุ่งเข้ามาใส่โดยไม่อาจขัดขึ้น ปล่อยให้รากนั้นซอนโซลึกลงไปในการรู้สึกโดยที่ไม่รู้ตัว

อาการของชายหนุ่มทำให้คนมองหัวเราะเสียงใสออกมาเบาๆ เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย เขาทำอย่างกับเธอเป็นแม่มดเสียอย่างนั้น ไม่ช้าร่างบางก็ขยับถอยออกมาซ้าๆ เธอมองสีหน้าตื่นตะลึงของเขาพักหนึ่ง ก่อนจะส่งยิ้มที่หวานเสียยิ่งกว่าหวานกลับไป ทำเหมือนว่าตัวเองกำลังล้อเล่นกับเขา ครูเดียวก็หันหลังกลับ เดินเลี้ยวมาและตรงไปยังทางเข้างาน โดยไม่สนใจคนที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังแม้แต่หน่อย

เมื่ออารมณ์ดีขึ้น ทุกอย่างก็เข้าที่ และอาการปวดตบในหัวก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง ดวงตาอ่อนแสงลง ดอกกุหลาบที่เคยผลิบานอยู่ในดวงตาค่อยๆ ม้วนกลีบเข้ามา และจางหายไปเป็นที่สุด

ภาณุเดินตามออกมาซ้าๆ ท่าทางของเขากลับมาเป็นปกติดังเดิม ไม่มีอาการตกใจอีก มีเพียงดวงตาคู่นั้นที่เอาแต่จับจ้องอยู่ที่หญิงสาวที่เพิ่งแยกไป จับจ้องทุกอิริยาบถโดยไม่ยอมให้คลาดสายตาไปแม้แต่เพียงเสี้ยววินาที ริมฝีปากได้รูปแยมยิ้มอย่างพึงใจ ในงานนั้นคงไม่มีใครอีกแล้วที่จะตรึงสายตาและดึงความสนใจของเขาไปได้นอกจากเธอ ชายหนุ่มมองโรสิตานิ่ง

มอง...ด้วยดวงตาที่มีดอกกุหลาบสีแดงสดแบ่งบานอยู่ในนั้น

2

กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นไปทั่วห้องอาหาร โต๊ะไม้แกะสลักที่ตั้งเด่นอยู่กลางห้องรายล้อมไปด้วยเก้าอี้ฉลุลายเข้าชุดกัน ทว่ามีเพียงบริเวณหัวโต๊ะเท่านั้นที่ถูกจับจองจากสมาชิกเพียงสามคน ทว่าก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติสำหรับทุกคน

คฤหาสน์ของมหาตมาผู้อาศัยอยู่ไม่มาก แม้จะรวมสาวใช้หัวหน้าแม่บ้าน คนสวน และคนรถเข้าไปด้วยแล้ว พื้นที่หลายไร่ก็ยังคงใหญ่โตกว้างขวางเกินความจำเป็น ไหนจะความหรูหราของเครื่องเรือน และของตกแต่งที่ต้องสั่งทำพิเศษ ทุกอย่างล้วนแต่พิสูจน์ฐานะที่เฟื่องฟูได้เป็นอย่างดี แค่เพียงห้องเดียวในบ้านหลังนี้ก็จุผู้อยู่อาศัยทั้งหมดเอาไว้ได้สบายๆ

“ข้าวต้มหมูคะท่าน” หัวหน้าแม่บ้านร่างอวบเฝ้ากับชายวัยกลางคนในชุดสูทดูดี ที่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงหัวโต๊ะ

เขาลดหนังสือพิมพ์ลงช้าๆ กลืนน้ำหมึกยังคงติดอยู่ที่ปลายจมูกของทุกคนที่เข้าใกล้

แม้จะเลี้ยวหันมไปนาน และผมที่เคยเป็นสีดำเริ่มมีสีขาวแซมให้เห็นแล้ว แต่เขายังกระชับกระเฉงและภูมิฐาน แลดูมีอำนาจจนทุกคนเคารพยำเกรง

ชามกระเบื้องเขียนลายสีทองบรรจุอาหารกลิ่นหอมฉุยถูกเลื่อน

มาวางตรงหน้าคนหัวโตะ และแม่บ้านก็ปฏิบัติแบบนี้กับทุกคนที่หนึ่งรวมโตะอยู่ทั้งทางด้านซ้ายและขวา

คนหนึ่งเป็นสตรีที่น่าจะอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน ถึงกระนั้นหากลองเทียบกับคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน นางก็ดูอ่อนวัยกว่ามากนัก ผิวพรรณยังคงเนียนใสเรียบตึง ถ้าจะมองหาริ้วรอยจากการทำร้ายของกาลเวลาก็นับว่ามีน้อยมาก

ส่วนอีกคนยังเป็นเพียงสาวน้อยสวมชุดนักศึกษา พุดได้เต็มปากว่าไม่มีอะไรในตัวของเธอโดดเด่นสะดุดตาเลย ผิวขาวๆ นั้นออกไปทางซีดเสียด้วยซ้ำ แลดูจิตซีด ยังดีที่มีรอยยิ้มสดใส น่ารัก ไร้จริต แต่ก็ยังไร้เสน่ห์ของผู้หญิงโดยสิ้นเชิง ทรวดทรงของเธอล่อนถึงจะไม่ได้เรียกว่าขาด แต่ก็พุดไม่ได้ว่าอัมเต็ม และยังต้องการการเติมเต็มอีกมาก

อาหารสามที่ถูกนำมาตั้งบนโตะเรียบร้อย สาวใช้ทยอยตั้งเครื่องเคียง และรินเครื่องดื่มหลายชนิดลงในแก้วรูปทรงต่างๆ ตามความเหมาะสม ก่อนจะยกไปให้นายผู้รู้ใจกันดีว่าชอบอะไรและอย่างไร

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ทุกอย่างในบ้านนี้ดูจะดำเนินไปตามปกติ ถ้าหากเจ้าของเสียงใสจะไม่ร้องเรียกสาวร่างระหงที่เพิ่งก้าวลงจากบันไดมาในชุดเดรสแขนสั้นพอดิโหล่ ช่วงคอลงมาถึงใต้อกเป็นสีดำต่อด้วยผ้าสีเทาอ่อน ยาวลงมาถึงขาย และมีกระดุมผ่าหน้า หัวเข็มขัดสีเงินวาวสะท้อนแสงโคมไฟกลางห้องส่องประกายวิบวับ แนนอน...ไม่ว่าจะสวมชุดอะไร เธอคนนั้นก็ดูดีและตรึงสายตาทุกคู่ให้หยุดมองได้เสมอ

“พีโรส”

เจ้าของชื่อซุกกเล็กน้อย ปรายตามองแต่มองเงียบ ไม่พุด ไม่หักริมฝีปากเคลือบสีลัมอ่อนๆ ไม่แม้แต่จะขยับยิ้ม สีหน้าราบเรียบและดวงตาเรืองรองเหมือนจะเปล่งแสงได้เอง ที่สำคัญคือไม่มีใครคาดเดาได้ว่าคนตรงหน้ากำลังคิดอะไรอยู่ อารมณ์และความรู้สึกทั้งหมดถูกซ่อนเอาไว้ใต้ใบหน้าสวยเยือกเย็น และคงไม่ง่ายเลยหากใครคิดจะ

ลองตีมาไขข้อข้องใจ

“ตายจริง” คราวนี้เป็นหญิงสูงวัยที่อุทานออกมาบ้าง “ขอโทษทีนะจ๊ะ คงเป็นความเคยชินเลยไม่ได้สั่งให้เด็กเตรียมสำหรับของหนูโรสเอาไว้”

สตรีซึ่งสวมชุดผ้าไหมสีเขียวทองเย็นตาลุกขึ้นช้าๆ “นั่งก่อนนะลูก เดี่ยวแม่จะให้เด็กจัดอาหารให้เดี๋ยวนี้ละ”

แล้วนางก็รีบบอกให้สาวใช้ที่อยู่ใกล้ให้เตรียมข้าวของ และตักอาหารให้คุณหนูใหญ่ของบ้านอย่างเร่งด่วน

โรสิตานิ่งมองการกระทำไม่เข้าทำนองอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยขัด “ไม่มีความจำเป็นต้องทำอะไรแบบนั้น เสียเวลา!

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอเอ่ยบอกสั้นๆ เสียงเย็น แต่เปี่ยมด้วยพลังบางอย่างที่มีแรงบังคับให้คนอื่นต้องทำตาม อะไรที่ตั้งใจจะทำ พอเจ้าตัวคัดค้าน ก็ไม่มีใครกล้าทำต่อ

“แต่พี่โรสยังไม่ได้ทานอะไรเลยตั้งแต่เมื่อคืนนะคะ” รรินกะพริบตา ก่อนจะเอียงหน้าอย่างใสซื่อ ไม่ใช่แค่เมื่อคืนวานหรือก ดั้งแต่กลับมาหญิงสาวก็เห็นคนเป็นพี่ไม่ค่อยแตะต้องอาหาร น้อยมากที่จะลงมานั่งร่วมโต๊ะ และถึงจะมา อาหารในจานก็จะพร่องไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น

โรสิตามองแม่เลี้ยงและน้องสาวต่างมารดาของตนนิ่ง ริมฝีปากอึดคดียิ้มน้อยๆ ชวนให้รู้สึกหนาวเยือก “ขอบใจนะ แต่ตามสบายเถอะ”

แล้วคนพูดก็กระชับสายกระเป๋าสะพายใบใหญ่ไว้ในมือ ก่อนจะหันหลังให้ เหมือนไม่อยากรสนทนาดูสนทนา เดินตรงไปทางประตู วางรองเท้าส้นสูงเข้าชุดกันลงบนพื้นหินอ่อนเบาๆ ก่อนจะก้มลงใส่ แต่ก็ยังไม่วายถูกขัดใจด้วยเสียงที่ดังขึ้นด้านหลัง

“คุณหนูจะไปไหนหรือคะ” หญิงสูงวัยผู้รับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยภายในบ้านอุตสาห์วิ่งตามมาถาม

อันที่จริงนางก็ไม่ได้มีนิสัยสอดรู้สอดเห็นอะไร แต่เพราะความเป็น

คนเก่าแก่ ดูแลทุกอย่างในบ้าน เลยอดติดนิสัยต้องรู้ทุกเรื่องไม่ได้ นางคงลืมไปว่า ต่อให้เป็นเช่นนั้น แต่นางก็เข้ามารับใช้มหาธาตหลังจากที่ คุณผู้หญิงคนก่อนเสียชีวิตไปแล้ว ตอนนั้นคุณหนูใหญ่ของบ้านผู้นี้ก็ย้ายไปอยู่ที่โรงเรียนประจำ นานๆ ครั้งถึงจะกลับมาบ้านเสียที จนล่าสุดเมื่อวานนี้เพิ่งเดินทางกลับมาหลังจากจบการศึกษาระดับปริญญาโท ทำให้ความห่างเหินนั้นมีมากกว่า ฉะนั้นจึงไม่แปลกที่แววตาของคนที่มาองกลับมามีเรียบเฉย แต่แฝงไปด้วยคำตำหนิ ที่แม้ไม่ต้องพูดก็สื่อให้คนมองรับรู้ได้

“ไปทำงานค่ะ”

แววตาที่เห็นเหมือนมีอำนาจบางอย่างแผ่ออกมา จนคนถูกมองรู้สึกเหมือนกำลังถูกกดทับ ยังได้ลองมองสบตูกียิ่งกริ่งเกรงมากขึ้น ไม่ใช่แค่นางเท่านั้น ยกเว้นบิดาของโรสิตาแล้ว ทุกคนที่อยู่ต่อหน้าหญิงสาวผู้นี้ ต่างก็รู้สึกแบบเดียวกันทั้งนั้น

“แต่คุณหนูเพิ่งกลับมาเองนะค่ะ”

“ค่ะ มิน่าจะต้องเรียนรู้อีกมาก ไม่อยากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์”

“แล้วคุณหนูจะไปยังไงคะ รถมาก็ไม่มี แถมถนนหนทางก็ยังไม่คุ้นชิน” เสียงของแม่บ้านบอกชัดว่าเป็นกังวล

“ตาพ่วงเองก็ต้องไปส่งคุณรริน ถ้ายังไม่ว่างไปพร้อมคุณพ่อไหมคะ ยิ่งไงคุณปภาก็ต้องเข้าบริษัทอยู่แล้ว”

ดวงตาที่จ้องเขม็งกลับมาเปล่งประกายเรืองรองทันทีจนคนมองถึงกับผงะ เหมือนว่านางได้ล้ำเส้นเข้าสู่อาณาเขตหวงห้ามของคนฟัง โดยไม่รู้ตัว

คุณป้าแม่บ้านกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ต่อไปนี่คงต้องเตือนตัวเองซ้ำๆ แล้วว่า ควรปฏิบัติตัวกับคุณหนูใหญ่ของบ้านอย่างไร ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นกันเองเหมือนรรินไปเสียหมด

โรสิตายึดตัวขึ้นช้าๆ สีหน้าและแววตาที่เอาเรื่องเมื่อครู่กลับมาเรียบเฉย หนึ่งเหมือนท้องทะเลที่สงบ ทว่ามีกระแสคลื่นรุนแรงพร้อมขัดสาดกวาดล้างทุกอย่างให้พินาศซ่อนอยู่ เธอไม่อยากสานต่อบทสนทนาใดๆ อีก จึงก้าวลงจากบันได ไม่สนใจคนด้านหลังที่ยืนบ่นหน้าไม่ถูก ถึงกระนั้นก็ยังมียีกคนที่สู้อุตส่าห์ตามออกมาทวงถามจนทำให้ขุ่นมัว

“วันนี้หนูโรสกลับเร็วหน่อยได้ไหมลูก” แม่เลี้ยงของเธอเดินเข้ามาใกล้มากขึ้น “พอดีแม่คุยกับคุณพ่อแล้วก็น้องเอาไว้ มัวแต่ยุ่งๆ เราเลยยังไม่ได้จัดปาร์ตี้ต้อนรับหนูเลย ถ้ายังงี้เย็นนี้หนูรีบกลับมานะจ๊ะ”

สีหน้าและแววตาของนางอ่อนโยนและเปี่ยมไปด้วยความเมตตา ที่มีต่อบุตรสาวอีกคนของสามี ถึงกระนั้นความรู้สึกทั้งหมดก็เหมือนจะยังส่งไปไม่ถึงผู้รับตามที่ตั้งใจ

“คุณลดาคะ” โรสิตาเอ่ยช้าๆ แววตายามหันกลับมามองทำให้คู่สนทนาหัวใจหล่นวูบ แม้จะไม่แสดงอาการใดๆ และใบหน้ามีรอยยิ้มแต่นางก็รับรู้ได้ว่าไม่ใช่ความรู้สึกที่เป็นมิตรเอาเสียเลย

“ขอบคุณสำหรับความหวังดี แต่อย่าลำบากเลยคะ แต่ทำกับข้าวสองสามอย่างทานกันก็พอ อีกอย่างนะคะ” ตาคู่สวียาววับ คนพวกนี้ควรปล่อยให้เธอได้ไปตามทางที่เลือกตั้งนานแล้ว แต่ในเมื่อยังรังไว้ไม่เลิก เช้านี้ก็คงต้องออกแรงกันหน่อย

“อย่าหาว่าเสียมารยาทเลย แต่คนที่ไม่สนิทกัน ตามปกติแล้วเขาจะไม่เรียกชื่อกันห้วนๆ หรือนับญาติกันไม่ใช่หรือคะ”

คำพูดนั้นทำเอาคนฟังหน้าเสีย รอยยิ้มสดใสที่มีให้เห็นเลือนหายไปจนหมด เหลือเพียงความกระอักกระอ่วนและท่าทางเก๋ๆ กังๆ อย่างคนวางตัวไม่ถูก

โรสิตายิ้มเย็นเหมือนไม่มีความรู้สึก แต่ดวงตาฉายแววสะกิดใจชัดเจน “ถ้าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป คราวหน้าเรียกฉันว่าคุณโรส ฉันจะขอบคุณมากนะคะ คุณลดา” หญิงสาวนั้นชื่อและสรรพนามของ

คนสูงวัยกว่าอย่างชัดเจน

ใช่...เพราะสำหรับโรลิตา นอกจากมารดา ไม่มีใครคู่ควรใช้
สรรพนามแบบนับญาติด้วยทั้งนั้น

เธอยกมือให้ผู้มากด้วยวัยกว่าตามมารยาท ไม่ได้รู้สึกอะไร
นอกจากอยากหัวเราะเมื่ออีกฝ่ายตั้งตัวรับไหวไม่ทัน ก้าวไปตามทางเดิน
ที่ปูด้วยอิฐสีขาวทอดยาวไปถึงหน้าประตูรั้วเหล็กดัดสีเงินวาวับ ปรายดา
กลับมามองก่อนที่จะเดินต่อไป

เธอเห็นหญิงสูงวัยสองคนมองตามมา ในระยะไกลนี้ยังพอมอง
เห็นสีหน้าปั่นป่วนของพวกนางได้ ริมฝีปากอึมครึมย่น เลิกสนใจ
และหันกลับมามองทางเดินข้างหน้า แม้แต่ยามหน้าประตูที่ทำอะไรไม่ถูก
เธอก็มองผ่านเลยไป ถึงการไปทำงานวันแรกจะไม่ได้สะดวกสบาย
อย่างที่คิด แต่การได้บริหารระบบความคิดและทักษะการใช้คำแต่เช้า
ก็ทำให้เธออารมณ์ดี โรลิตาโบกแท็กซี่ที่แล่นผ่านมา เป้าหมายคือบริษัท
คำอัญมณีชื่อดังในย่านธุรกิจใจกลางเมือง

การปรากฏตัวของหญิงสาวปริศนาผู้ไม่เคยมีใครพบเห็น สร้าง
ความประหลาดใจให้คนเกือบทั้งตึกสูงสามสิบห้าชั้น ตึกนี้โดดเด่น
สะดุดตาด้วยกระโจมรอบตัวตึกหลายพันบาน ที่สะท้อนภาพท้องฟ้า
จนทำให้ตึกทั้งหลังกลายเป็นสีฟ้าจางๆ อันเป็นเอกลักษณ์ แถมตั้งอยู่
บนทำเลทองที่เป็นแหล่งเศรษฐกิจของประเทศ

แม้อาคารสำนักงานใหญ่ของธาดาเจมส์ บริษัทคำเพชรและ
อัญมณีอันดับต้นๆ ของประเทศ ที่ตระกูลมหาธาดารอบครองจะมี
ผู้คนมาหนาแน่นหลายตาเข้าออก แต่ก็ยังไม่เคยมีใครหยุดสายตาคู่
ของคนที่อยู่ในตึกเอาไว้ได้เหมือนโรลิตา นอกจากความสวยเด่นจนเทียบ
ไม่ติดแล้วยังมีอำนาจชวนให้เกรงบางอย่างจากตัวหญิงสาวที่แผ่ออกมา
ทำให้ทุกคนต้องเหลียวหลัง โล้ตั้งแต่ยามหน้าประตู เรื่อยไปจนถึง

เลขานุการหน้าห้องผู้จัดการใหญ่ฝ่ายการตลาด

คงไม่มีใครไม่อยากรู้จักหญิงสาวผู้นี้ มากกว่านั้นคืออยากรู้ว่า เธอมาทำอะไรที่นี่

“ติดต่อใครคะ” คนที่ก้มหน้าคุยอยู่กับแฟ้มเอกสารเงยหน้าขึ้นมาถามอย่างสุภาพ พลังยกมือดันแว่นกรอบหนาขณะเพ่งมอง การมาปรากฏตัวของเธอผู้นี้ไร้เสียงจนน่าตกใจ แม้จะมีพรสมสีน้ำเงินเข้มนุ่มๆ ปู่กันเสียงเดินรบกวนผู้อื่นที่กำลังมีสมาธิจดจ่ออยู่กับงาน แต่ดูเหมือนหญิงสาวผู้นี้จะมาได้เงียบเรียบกว่าคนปกติ

“คุณพินิจ” หญิงสาวเอ่ยเรียกชื่อคนในห้องชัดเจนอย่างสนิทสนม และสิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือสายตาไม่ให้เกิดวิตติงคาด แ่นละ...คนวัยอย่างเธอเดินเข้ามาพบผู้ชายอายุคร่าวพ่อ ไม่แปลกหรอกถ้าจะถูกมองด้วยสายตาแบบนี้

“นัดเอาไว้หรือเปล่าคะ” เลขาฯ ชักเสียงแหลมสูง

“นัด” ไม่บ่อยนักที่หญิงสาวจะมีคำลงท้ายเวลาสนทนากับใคร แต่คำพูดนั้นก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกสั่นหวั่น การรู้จักทอดเสียง ผ่อนหนักเบาในแต่ละพยางค์ช่วยทำให้คำพูดนั้นนุ่มนวลฟัง

เลขานุการสูงวัยเสียอีกที่ต้องขมวดคิ้ว หล่อ่นพิจารณาคนตรงหน้าครู่หนึ่งอย่างขังใจ ก่อนเปิดสมุดปกหนังสำหรับจดตารางนัดของเจ้านายออกดู และคนที่จ้องมองก็คลี่ยิ้มนิดๆ อีกไม่นานหรอกที่สายตาแบบนี้จะต้องเปลี่ยนไป แค่คิดถึงการแพรวบาคบของพวกแข่งข้อไม่สำเหนียกตัวเอง เธอก็อารมณ์ดีขึ้นมาจนพอจะโลกกว้างยอมอมกั้ยให้

“ขออนุญาตเรียนถามชื่อคะ”

“โรสิตา” เธอว่าพลังปรายตามองสมุดเจ้าปัญหาที่ทำให้คนเปิดดูต้องขมวดคิ้วมากกว่าเดิม

เจ้าหล่อ่นไล่ชื่อเรียงตามทั้งวันและตัวอักษร แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีชื่อที่กำลังตามหา ไม่นานหล่อ่นก็เงยหน้าขึ้นมา พอได้สบตาที่มองตรงมา

นิ่งๆ ก็จำต้องหลบเลี่ยงอย่างไม่รู้สาเหตุ และเสียงพูดที่เคยชัดเจนก็กลับกลายเป็นเสียงอ้อมอ้อม “ไม่มีนะคะ คุณจำผิดวันหรือเปล่า”

คำตอบนั้นทำให้ริมฝีปากอึดคลี๋มบางๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ดูไร้ความรู้สึกและจิตใจ ร่างบางขยับเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เรียนคุณพินิจให้ทราบว่าโรสิตามาขอพบ”

คนฟังเกือบลุกขึ้นทำตาม เหมือนมีบางอย่างที่กำลังบังคับ และหล่อนต้องต่อสู้ขัดขืน คงต้องขอบคุณความสงสัยที่มีมากกว่าและช่วยริงขาทั้งสองข้างเอาไว้

“คะ?”

“เรียนเขาว่าโรสิตามาขอพบ” ผู้มาเยือนยังคงย้ำประโยคเดิม และเมื่อเห็นว่าคนฟังยังคงนั่งนิ่ง ไม่ยอมขยับ ร่างสมส่วนก็เคลื่อนเข้าไปประชิดโต๊ะ วางมือลงด้วยท่าทางนุ่มนวล โนม์ตัวลงไปหาอีกฝ่ายเล็กน้อย พร้อมเอ่ยด้วยเสียงที่เป็นปกติ ทว่าดวงตาเปล่งประกายเอาเรื่อง

“บอกเขาว่า โรสิตา มหาดา มาขอพบ”

เลขานุการหน้าห้องชะงักไปเล็กน้อย ลับสนไปชั่วขณะเพราะดวงตาสวยประหลาด แต่หลังจากตั้งสติได้ หล่อนก็ทวนชื่อโรสิตาซ้ำไปซ้ำมาอีกหลายครั้ง แล้วหัวใจก็ต้องกระตุกวาบ ลนลานเข้าไปรายงานคนในห้องอย่างร้อนรน

โรสิตายกแขนขึ้นทอดอกขณะมองตาม ก่อนจะเดินไปนั่งไขว่ห้างรอที่โซฟาผ้าไหมสำหรับรับแขก ท่าทางของเลขานุการเรื่องมากที่เกือบสะดุดสันสูงของตัวเองหน้าคะมำ ทำให้ใบหน้าสวยมีรอยยิ้มพอใจประดับอยู่

ไม่นานเกินรอ ประตูห้องบานเดิมก็เปิดออกอีกครั้ง พร้อมด้วยชายหญิงวัยไล่เลี่ยเดินตามกันออกมา โรสิตาลุกขึ้น พนมมือไหว้ชายสูงวัยที่เดินนำอยู่ด้านหน้า ส่วนอีกคน...เธอปฏิบัติเหมือนเจ้าหล่อนเป็นอากาศธาตุ ไม่สนใจ ไม่ปรายตามอง แสดงชัดๆ ให้รู้เลยว่าหล่อน

หมดหน้าที่ และควรรีบเนรเทศตัวเองออกไปไกลๆ

“ขอภัยด้วยครับที่ไม่ได้ออกไปต้อนรับคุณโรสด้วยตัวเอง”

ชายสูงวัยเอ่ยอย่างสุภาพ

โรสตัวยิ้มนิดๆ พร้อมส่ายหน้า มองคนเก่าแก่ของบริษัททั้งยังเคยเป็นคนสนิทของมารดาหนึ่ง เขาเปลี่ยนไปมาก ทุกครั้งที่ได้พบกันหญิงสาวรับรู้ถึงความภูมิฐานและความสุขุมที่เพิ่มมากขึ้นไปพร้อมๆ กับวัย ใบหน้าผอมตอปลงกว่าเดิมพอควร เรือนผมของเขากลายเป็นสีดอกเลาทั้งหมด แต่สิ่งเดียวที่ดูเหมือนจะไม่เคยเปลี่ยนไปเลยคือสายตาอ่อนโยน เอ็นดูและให้เกียรติที่มองผ่านแว่นมายังเธอ และรอยยิ้มจริงใจที่มักมีให้เป็นนิത്യ ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กน้อยวิ่งเล่นไปมาและขอขนมใครต่อใครในแผนกของเขาจนถึงบัดนี้ ซึ่งนั่นทำให้เธอรู้สึกเคารพและนับถือเขาเสมือนเป็นญาติผู้ใหญ่จริงๆ และไม่เคยเปลี่ยนไปสักวินาที

“ไม่เป็นไรค่ะ โรสรับมาเอง อยู่ารบกวนคุณพินิจเลย”

เจ้าของชื่อยิ้มรับพร้อมผงกหัวเล็กน้อย พลางผายมือไปทางห้องของตน “นั่งพักก่อนไหมครับ ขอเวลาเดี๋ยวเดียวของว่างที่คุณโรสชอบจะยกมาเสิร์ฟถึงที่” พินิจเอ่ยติดตลก

อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ อย่างชอบใจ นอกจากมารดาแล้ว ชายสูงวัยเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รู้ว่าหญิงสาวชอบหรือเกลียดอะไร

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบรับแต่กลับไม่ยอมก้าวเดิน “ตอนนี้นักพินิจพอจะมีเวลาไหมคะ โรสอยากได้ผู้เชี่ยวชาญช่วยแนะนำบริษัท ถ้าคุณพินิจให้เกียรติ โรสยิ่งดีใจ มีตั้งหลายอย่างที่ยอยากเรียนรู้และขอคำปรึกษาจากคุณ” ไม่มีแววประชดประชันหรือขู่มุขใดๆ ในคำพูด

กับคนอื่นแม้โรสิตาจะพูดเล่นด้วย แต่ดวงตาก็ไม่เคยอ่อนแสงลงหรือมีรอยยิ้มเปิดเผยจริงใจให้ มีไม่กี่คนที่เธอจะยอมทำตัวเป็นสาวน้อยสดใสสมวัยเมื่ออยู่ต่อหน้า และแน่นอนว่า หนึ่งในลั่นที่ได้รับเกียรติอย่างชายผู้นี้ย่อมไม่มีทางปฏิเสธลงได้

“ยินดีครับ ถ้าปฏิเสธ เวลาคุณโรสโกรธนะฮะอยาก ผมแก่แล้ว
ไม่ขอเสียดีกว่า”

กล่าวจบทั้งสองก็ประสานเสียงหัวเราะเบาๆ

ชายสูงวัยผายมือเชิญให้สุภาพสตรีก้าวนำไปก่อนด้วยท่าทาง
สุภาพ ก่อนจะหันไปสั่งงานที่ยังค้างค้าง แล้วรีบก้าวยวๆ ตามไป

และแน่นอนว่าชายสูงวัยไม่เคยทำให้หญิงสาวผิดหวัง...

เขารู้ใจและรู้ดีว่าส่วนไหน แผนกใดในบริษัทที่เธอควรแค่ดูผ่านๆ
หรือเน้นหนักเพื่อทำความเข้าใจ อย่างน้อยก็แผนกของเขาแผนกหนึ่งละ
ที่เธอต้องเรียนรู้ ตำแหน่งที่เธอกำลังจะก้าวเข้ามาครอบครอง ไม่ใช่แค่
เพียงนั่งโต๊ะทำตัวเป็นผู้บริหารระดับสูงควบคุมฝ่ายการตลาด แต่ธุรกิจ
อัญมณีของครอบครัวเพิ่มหน้าที่อันท้าทายมาให้ด้วย นั่นคือการเจรจา
ต่อรองกับลูกค้าและคู่ค้า ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายหรือรับรายการสั่งซื้อ
ซั้ยงรวมไปถึงความเข้าใจด้านการออกแบบที่ต้องตระหนักรู้ถึงกระแส
ตลาด ค่านิยมของผู้บริโภค ไปจนถึงการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ให้
เกิดประโยชน์สูงสุด

มันอาจเป็นเรื่องยาก แต่สำหรับโรลิตาแล้วเธอแสดงออกชัดถึง
ความมุ่งมั่น นัยน์ตาเปี่ยมด้วยแววกระหายที่จะพิสูจน์ให้ใครๆ เห็นว่า
เธอทำได้ ชัยชนะในแต่ละครั้งช่างหอมหวาน และเชิญชวนให้ลิ้มลองเสีย
จนอดใจไม่ไหว ดังนั้นตลอดการเยี่ยมชมบริษัทที่ครอบครัวช่วยกัน
สร้างขึ้นมา จึงมีแต่งานเป็นเป้าหมายหลัก พนักงานหรือใครคนอื่นที่
นับนอนเธอด้วยความเคารพกลายเป็นแค่พื้นหลังที่สมควรมองผ่าน

หญิงสาวย้ากับตัวเองเสมอมาว่า หากไม่ใช่มหาดา คนพวกนี้คง
ไม่พินหนียิบหัวและมองผ่านเธอไป ใครจะให้ความสำคัญแก่เด็กจบใหม่
มากมายขนาดนี้ มันช่างสอดคล้องกับความคิดดั้งเดิมของเธอเสียเหลือเกิน
มนุษย์จะรักคนอื่นได้ก็ต่อเมื่อเล็งเห็นแล้วว่าตนเองจะได้ประโยชน์
มากกว่าสูญเสีย ถึงจะไม่หลอกใช้ ไม่ทรยศ แต่รักแท้ชนิดเสียสละให้

ทั้งหมดนะไม่มีหรอก ทุกครั้งที่คิดเช่นนั้นหญิงสาวก็จะเหยดยิ้มออกมา เพราะแบบนี้จึงไม่มีใครเลยที่ได้รับการท้าทายหรือรอยยิ้มอย่างเป็นทางการว่าที่ผู้บริหารคนใหม่ มีก็แต่รอยยิ้มนิดๆ ตามมารยาท กับดวงตาวาววับที่แสดงอำนาจเหนือกว่าเท่านั้น

กว่าโรสิตาจะทำความรู้จักกับสถานที่ทำงานจนครบทุกซอกทุกมุม เวลาที่ปาเข้าไปเกือบจะบ่ายโมงแล้ว

“ขอโทษด้วยนะคะที่ดึงตัวคุณพินิจมาจนถึงป้านี้” โรสิตากล่าวขณะยืนรอลิฟต์

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเต็มใจ” ชายสูงวัยยิ้มรับพลางยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

สายนาฬิกาสีเงินวาววับเรียกความสนใจจากคู่สนทนาได้เล็กน้อย หญิงสาวเหลือบมอง และพบว่ามันยังคงเป็นเรือนเดิมที่เธอเคยเห็นก่อนจะไปเรียนต่อ เธอยิ้มบางๆ ถึงจะตำแหน่งสูงขึ้นเรื่อยๆ แต่ดูเหมือนชายผู้นี้ยังคงใช้ชีวิตในแบบเดิมของตน ไม่ฟุ้งฟุ่มเพื่อยอย่างที่ใครหลายๆ คนเป็น

“เกือบจะบ่ายแล้ว คุณโรสหิวไหมครับ ผมขอเป็นเจ้ามือสักมื้อ”

คนถูกถามหัวเราะนิดๆ ก่อนจะแก้มือยกมือกุมท้อง “หิวค่ะ แต่ก่อนหน้านั้นขอร้องคุณพินิจอีกสักอย่างได้ไหม โรสอยากเห็นห้องทำงานของตัวเอง ระบายความเครียดไปหน่อย จากนั้นเราค่อยไปร้านอาหารกัน กรุณานะคะ”

“ครับๆ” ชายสูงวัยส่ายหน้าอย่างเอ็นดู ก่อนจะก้าวตามเข้าไปในลิฟต์

พินิจยืนมือไปกดปุ่มตัวเลขสามสิบสาม ห้องทำงานของหญิงสาวถูกเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ทว่ายังไม่ทันซักมือกลับ ผู้ร่วมทางของเขากลับยื่นมือไปกดตัวเลขด้านบนที่อยู่ถัดไป เป้าหมายที่เธอต้องการจะไปคือชั้นสามสิบสี่ต่างหาก

บรรยากาศเบื้องหลังประตูลิฟต์ที่เลื่อนเปิดออกช้าๆ ช่างเงียบสงบ
โรสิตาหยุดยืนมองลงไปยังเบื้องล่าง ทอดสายตาผ่านผนังกระจกที่ทำให้มองเห็นยานการดำเนินงานนี้เกือบทั่วทั้งบริเวณ ดวงตาคู่สวยเป็นประกายขึ้นมาเล็กน้อย เหมือนเจ้าของกำลังเพลิดเพลินที่ได้มองผู้คนเบื้องล่างเป็นเพียงจุดเล็กๆ ไร้ตัวตน

ครูหนึ่งโรสิตาก็เลิกสนใจ คราวนี้ไม่ต้องให้ผู้จัดการคนเดิมนำทางอีก ชั้นผู้บริหารนี้เธอคุ้นเคยกับมันมาตั้งแต่อดีต

หญิงสาวสาวเท้าไปตามพื้นปูพรมนุ่มๆ มุ่งไปทางปีกตะวันตกทางเดินปลอดโปร่ง ไม่มีพนักงานคนอื่นเดินไปมาให้สับสนวุ่นวายคนเดียวที่ประจำการอยู่คือเลขานุการหน้าห้อง หล่อนรีบลุกขึ้นเมื่อเห็นว่ามิเชกแปลกหน้ามาเยือน หันไปไหว้ชายสูงวัยที่คุ้นเคย แต่กลับส่งสายตาสงสัยมาทางโรสิตา

“เปิดประตู” หญิงสาวออกคำสั่งทันที และไม่ยอมหยุดเดิน

“ไม่ได้ค่ะ คุณลดาไม่อยู่ วันนี้ท่านไม่เข้าค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินชื่อกับสรรพนามยกย่องชวระกายหู ดวงตาคู่สวยก็กวัดมองอย่างเอาเรื่อง จากเป้าหมายคือประตูบานสูง หญิงสาวเลี้ยวมาหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะคนขัดใจ จ้องนิ่งๆ พร้อมย้าด้วยเสียงเย็นเยียบอีกครั้ง

“เปิด”

คนรับคำสั่งยังยืนนิ่ง ทำให้เจ้าของริมฝีปากอึดอัดยั้งยืน โรสิตาหมุนตัวเดินไปทางประตูพร้อมผลักมันออกโดยไม่สนใจคำทัดทาน คุณพินิจที่เดินตามมาต้องรีบอธิบายให้คนที่เกือบจะโวยวายเข้าใจโดยเร็ว แม้จะตกใจและยอมรับ แต่ด้วยหน้าที่หล่อนก็จำต้องเดินตามเข้ามา

ร่างบางที่ยืนอยู่กลางห้องช่างโดดเด่นดึงดูดสายตา โรสิตากวาดมองทั่วห้อง มันเปลี่ยนไปมาก...มากเกินไปจนรู้สึกไม่สบายอารมณ์ ไม่ต้องพูดถึงรูปบนโต๊ะหรือตามผนังที่ย่อมต้องเปลี่ยนเมื่อได้เจ้าของห้อง

คนใหม่ สีผ้าม่าน โคมไฟ พรหม หรือแม้แต่การจัดวางเฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างถูกโยกย้ายจนเกือบจำสภาพเดิมไม่ได้

มุมห้องกลายเป็นที่วางโต๊ะทำงาน ไม่ใช่โซฟาพับแชกทำจากผ้าไหมที่มารดาของเธอรักนักหนา ชั้นวางหนังสือและของโชว์ก็ถูกย้ายมาอยู่ด้านหน้า ทั้งๆ ที่เจ้าของห้องคนปัจจุบันก็ไม่ได้มีเกียรติคุณอะไรต้องประกาศ ถ้าจะมี...ก็เห็นจะเป็นแค่ทะเบียนสมรสที่ได้มาถัดจากวันพระราชทานเพลิงศพของมารดาเธอ

โรสิตาเหม้มริมฝีปากเล็กน้อย ในอกคุกรุ่นด้วยไฟโทสะ ถึงกระนั้นคนที่เรียนรู้การเก็บอารมณ์ความรู้สึกมาเป็นอย่างดีก็รู้ว่าตอนนี้ควรแสดงออกเช่นไร เธอหันกลับมา แยมยิ้มพร้อมเอ่ยเสียงหวาน

“ห้องทำงานของโรสไม่สวยเลย ขอจัดใหม่ได้ไหมคะ”

คำถามนี้ทำเอาคนที่ยืนอยู่ด้านหลังมองตากันอย่างท้ออะไรไม่ถูก

“คือว่า...” ชายสูงวัยกระแอมไอทีหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “ห้องนี้ไม่ใช่ห้องทำงานของคุณโรสหรอกครับ ห้องของคุณโรสอยู่ชั้นล่าง ส่วนห้องนี้เป็นของคุณลดา”

ชื่อนั้นทำให้ดวงตาคนฟังวาวโรจน์ เรื่องรองจนเลขานุการที่ไม่คุ้นชินถึงกับเผลอผงะถอยหลัง โรสิตาจ้องหล่อน ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมามองคู่สนทนาพร้อมเอ่ยต่อ

“น่าเสียดายนะคะ” ใบหน้าสวยสลดลงไปเล็กน้อย แล้วว่างบางก็เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานอย่างถือสิทธิ์ จงใจประกาศชัดถึงจุดประสงค์ของตน

“โรสชอบห้องนี้มากเสียด้วย ติดก็แค่...การตกแต่งที่ไร้รสนิยมแบบนี้” เธอเอนหลังพิงพนักพร้อมยกขาขึ้นไขว่ห้าง

“คุณเลขาฯ ปกติแล้วคุณลดาทำหน้าที่อะไรในบริษัท”

สายตาที่จ้องมาทำให้คนถูกถามอึดอัดเล็กน้อย “ปกติ...ท่านเป็นคนดูแลหน้าร้านค่ะคุณหนู”

“หน้าร้าน...” หญิงสาวทวนคำพยางค์นั้นลงบนโต๊ะเบาๆ

“ก็หมายความว่าคุณลดาไม่ค่อยเข้าบริษัทสินะ ธาดาเจมส์มีหน้าร้านตั้งหลายที่นี่ ใช่ไหม”

“คะ แต่ท่านคุมเฉพาะสาขาใหญ่คะ”

“อ้อ ข้างล่างนี่เอง” วาฬางเหลือบมองปลายเท้าของตน ก่อนจะยิ้มกว้างประกาศถึงชัยชนะ

“ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่ค่อยได้ใช้ห้อง น่าเสียดายนะถ้าจะปล่อยให้มันโล่งว่าง โดยไม่ได้ทำอะไรให้เกิดประโยชน์”

โรสิตาลุกขึ้นช้าๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่อ่อนลง “คุณพินิจคะ โรสรับทวนช่วยติดต่ออินทิเรียร์คนเก่าของคุณแม่ให้ทีได้ไหมคะ เขายังทำงานให้เราอยู่หรือเปล่า โรสอยากจัดห้องใหม่ให้เสร็จเร็วๆ จะได้เริ่มงานจริงๆ จังๆ เสียที”

“แต่ว่าห้องนี้...” เลขานุการที่ทำท่าจะค้านรีบหุบปากทันที แต่ถูกมองหล่อนก็เกร็งจนพูดไม่ออกแล้ว

“ฉันทราบว่าห้องเป็นของคุณลดา” หญิงสาวเซตหน้าขึ้น แสดงชัดว่าไม่มีการอ่อนข้อ มีแต่กระแทกกระแทกให้แตกหักกันไปเท่านั้น “แต่คนที่อยู่แค่นี้หน้าร้านไม่จำเป็นต้องมีห้องก็ได้ไม่ใช่หรือ”

หญิงสาวประกาศกร้าว แต่นั่นยังไม่จบ เพราะริมฝีปากอ้อมที่คลี่ยิ้มเย้นยะเยือกขยับเอ่ยต่อ

“จะรายงานเรื่องนี้ให้คุณลดาทราบก็ได้เนะ ฉันไม่ว่า แต่ว่าหลังจากนั้นคงต้องขอยืมแรงหน่อย ช่วยนำเอกสารเก่าที่ฉันต้องศึกษาจากเลขาฯ ของคุณพินิจมาให้ที่ห้องนี้ที แล้วก็ชอกาแฟดำไม่เติมนะไรทั้งนั้นด้วยถ้วยหนึ่ง วันนี้...ฉันคงต้องใช้ห้องทำงานนี้ไปตลอดทั้งวันเลยละ”

แล้วรอยยิ้มหยันก็แตกแต่มนบริเวณปากโค้งสวย ทำให้คนถูกทำทนายเสียวลันหลังวาบ ถึงจะเป็นแค่ลูกสาวเจ้าของบริษัท แต่ก็รับรู้ได้ว่าเจ้าของคำสั่งมีบางอย่างที่มากกว่านั้น...บางอย่างที่ไม่ควรไปล้อเล่น

หรือลองดี เลขาธุการผู้โชคร้ายกลืนน้ำลาย รีบรับคำสั่งแล้วจำ้อวออกไปโดยเร็ว

เสร็จสิ้นเรื่องสั่งงาน หญิงสาวก็หันกลับมาทางชายสูงวัยที่ยืนประสานมือไว้ด้านหลังลำตัว และบั้นหน้าไม่ค่อยจะถูก ประกายกล้าและแววซึ่งโกรธในดวงตาอ่อนลงจนเกือบเป็นปกติ

“ไม่ต้องห่วงเรื่องอื่นนะคะ โรสจัดการเอง ขอขอบคุณคุณพินิจมากสำหรับวันนี้และวันต่อไป”

ชายสูงวัยพยักหน้ารับ แต่ไม่ได้เดินกลับออกไปทันที ดวงตาที่ฝ้าฟางตามกาลเวลาหว่ายังคงใช้การได้ดีจับจ้องทุกอิริยาบถของคนตรงหน้านิ่ง แล้วภาพเจ้านายเก่าของตนก็ฉายชัดซ้อนทับลงไปทีตัวบุตรสาว เขาไม่ปฏิเสธว่าโรสตาถอดแบบมาจากมารดาแทบจะทุกอย่าง ทั้งความงดงามและท่วงท่ากิริยา แม้แต่การวางตัว จนบางครั้งเขาก็ยังอดคิดว่าตัวเองกำลังพูดคุยอยู่กับหล่อนไม่ได้ คงเว้นเพียงแต่แววเศร้าและรอยน้ำตาที่เธอคนนี้ไม่มีเหมือนมารดา

คุณพินิจลอบถอนหายใจ เขามองเห็นและรับรู้มาโดยตลอด โรสตาผู้นี้มีแต่ความเข้มแข็ง ไม่เคยยอมแพ้หรืออ่อนข้อต่อสิ่งใด ซ้ำยังเก่งกาจมากความสามารถ เขาเคยประจักษ์มาแล้วกับตา ครั้งที่เจ้าตัวยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยแค่เพียงปีสาม แต่กลับออกแบบตัวเรือนให้เพชรเม็ดงามรูปทรงประหลาดของลูกค้าได้ด้วยการสานเส้นเพียงไม่กี่เส้น และทำรายได้เกินกว่าราคาที่ตกลงกันไว้ ทั้งที่ฝ่ายศิลปินเองยังนั่งกุมขมับกันแทบตาย

ชายสูงวัยทอดสายตามองนิ่งๆ ไม่พูดอะไรอีกแม้แต่ตอนที่เธอจับกรอรูปต่างๆ บนโต๊ะทำงานให้คว่ำลง เขาเคอะหวั่นให้และเดินกลับออกมา

คนที่นั่งนิ่งปรายตามองและเหยียดยิ้มอย่างดูแคลน ไม่ใช่กับอดีตคนสนิทของมารดา แต่เป็นชัยชนะที่ได้มาง่ายๆ จนรู้สึกว่ามัน

ไม่ค่อยสนุกเอาเสียเลย มือเรียวหมุนจี๋อำพันที่ห้อยคอเล่น แวบหนึ่ง
ที่มันเรืองแสงเป็นสีทองอ่อนๆ ไม่แน่ว่าอาจเพราะสะท้อนกับแสงไฟ
เพราะครูเดียวแสงนั้นก็จางหาย

โรสิตาเอนหลังพิงพนักพร้อมหลับตาลง ในห้วงเวลาที่เดินไป
ข้างหน้า ยังไม่มีใครทันได้ตระหนักว่า รากุหลาบกำลังซ่อนไซ และ
หยิ่งลึกลงไปในจิตใจของเธอซ้ำๆ

ลึกลงไปเพื่อให้ทันของมันมันคง และเตรียมพร้อมที่จะแบ่งบาน
อีกครั้ง เพื่อกวาดชัยชนะทุกอย่างมาอยู่ในกำมือ

3

การประชุมอาจารย์ไม่ใช่แค่เริ่มต้นซ้ำ แต่ยังยึดเยื้อเพราะการถกเถียงจนเวลาปาเข้าไปเกือบหกโมงเย็น ทั้งที่เป็นแค่การชี้แจงรายละเอียดเรื่องการมาเยือนของตัวแทนจากกระทรวงศึกษาธิการที่จะเข้ามาประเมินผลมหาวิทยาลัยเท่านั้น

ดวงตาคมกริบเบนออกไปมองภายนอกหน้าต่าง เส้นขอบฟ้าด้านหลังตึกสูงที่ตั้งเรียงรายค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีกุหลาบก่อนจะเข้มขึ้น เพราะรัศมีสีทองจนกลายเป็นสีส้มแดง ดวงอาทิตย์ใกล้จะลาลับขอบฟ้าเข้าไปทุกที ชายหนุ่มส่ายหน้า พร้อมถอนลมหายใจออกซัๆ

ชายาวก้าวไปตามบันไดหนีไฟที่เงียบสงบ หลังจบการประชุมทุกครั้งชายหนุ่มไม่เคยใช้ลิฟต์ เพราะนั่นหมายถึงการต้องเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของบรรดาคณาจารย์ที่กำลังยืนอกันอยู่ด้านหน้า และคงไม่พ้นต้องตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น หรือไม่ก็ร่วมถกประเด็นต่างๆ ตามแต่ผู้เริ่มต้นจะสรรหามาถาม

สมองที่ทำงานหนักมาทั้งวันเหนื่อยล้าเต็มที่แล้ว เขาจึงเลือกใช้อีกเส้นทาง เพราะมันเงียบสงบอย่างที่หวัง ชายหนุ่มอาศัยความไวและการลงเท้าอย่างเงียบเชียบไม่ให้เกิดเสียง เพียงไม่กี่อึดใจเขาก็มาปรากฏตัวตรงทางออก ผลักประตูให้เปิดและรีบสาวเท้าไปทางอาคารจอดรถในตอนใกล้พลัพลัเช่นนี้ทุกอย่างกำลังนิ่งสนิท ไร้การเคลื่อนไหวและ

สรรพสิ่งใดๆ รวากับทุกสิ่งกำลังหยุดนิ่งเพื่อรอต้อนรับคำคืนที่กำลังมาเยือน

เขาหยิบรีโมตคอนโทรลขึ้นกด ไฟหน้าจากรถยุโรปทรงสปอร์ต สีदानสีบรอนซ์เงินกะพริบทีหนึ่ง ตามด้วยเสียงแหลมๆ ของสัญญาณการปลดล็อก อีกนิดเดียวเขาจะเดินถึงรถ และจะได้สัมผัสความเบื่อน่าย ทั้งหลายออกไปให้พ้น ชายหนุ่มคลายปมเหงไทรอบคอออกซ้าๆ หว่า กลับมีหญิงสาวร่างเล็กที่เขาไม่แน่ใจว่าวิ่งมาจากทางไหนโผล่มาขวางเอาไว้เสียก่อน

“อ้าว!”

เสียงแจ๋วๆ รังขาเจ้าของชื่อเอาไว้ เจ้าของดวงตาคมกล้ำสีเข้ม จนแทบจะกลืนไปกับความมืดเพ่งมองอีกฝ่าย หญิงสาวร่างเล็กที่ไม่มีอะไรโดดเด่นนอกจากดวงตาสีช็อคก้างยื่นส่งยิ้มกว้างมาให้

“รริน” ใบหน้าผู้พูดฉายแววประหลาดใจอยู่ไม่น้อย

“เย็นแล้วยังไม่กลับอีกหรือ” ชายหนุ่มถาม

“รรินมารออวิทะ” เจ้าของชื่อเดินเข้ามาใกล้

เขาเลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย ชายหนุ่มมองหน้าเจ้าของคำพูดต่างๆ ริมฝีปากได้รูปปิดสนิท หว่าดวงตาคมปรากฏคำถามที่หญิงสาวรู้ดีว่า ไม่ได้เอ่ยถาม แต่เธอก็ต้องตอบ

“วันนี้ที่บ้านรรินมีงานเลี้ยงต้อนรับพี่โรส” เธอเกริ่น และไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรยืดยาว หลายครั้งที่เธอเคยเล่าให้คู่สนทนาฟังผ่านๆ ว่าตนมีพี่สาวต่างแม่ “รรินอยากชวนอวิทไปด้วยกันนะคะ พี่นุกก็ไปนะคะ”

คนฟังยังคงนิ่ง ไม่ใช่กำลังครุ่นคิด ไม่ใช่เรื่องแปลก เสียหาย หรือเหมาะแก่การเอาไปเป็นหัวข้อสนทนาของบรรดาผู้ชื่นชอบเรื่องของคนอื่นเลย ทุกคนที่รับรู้ว่ามีคู่หมั้นย่อมรู้ว่า ผู้ชายคนนั้นมีศักดิ์เป็นหลานชายของเขา แต่ก็อาจแปลกไปสักหน่อยสำหรับคนที่ไม่ค่อย

รู้เรื่องราวว่า เพราะอะไรชายหนุ่มที่เพิ่งอายุสามสิบต้นๆ อย่างเขาถึงได้มีหลานวัยเลยเบญจเพสเข้าไปแล้ว

จะอย่างไรได้ในเมื่อพ่อของภานุเป็นถึงพี่คนโตของตระกูล ส่วนตัวเขาเป็นน้องคนเล็ก แถมยังเป็นลูกหลงอีก อายุจะห่างกันเพียงเท่านี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา

“แต่นี่เป็นงานครอบครัวไม่ใช่หรือ ผมไปคงไม่เหมาะ” มากกว่านั้นคือวันนี้เขาเหนื่อยมามากแล้ว การสอนติดต่อกันทั้งเช้าและบ่าย และตามด้วยการประชุมเมื่อครู่กินพลังงานในวันนี้ของเขาไปจนหมดสิ้น

คู่สนทนาที่จ้องหน้าอยู่ตลอดเหมือนจะรู้ทันความคิดซึ่งสื่อกออกมาชัดเจนทางดวงตา เธอขมวดคิ้วมุ่น ยกแขนขึ้นกอดอกพลงนิ้วหน้า

“อาวิทใช้คนอื่นที่ไหนกันคะ แ่งงานเลี้ยงเล็กๆ เอง ไม่มีพิธีรีตองอะไรมากมายเสียหน่อย”

หญิงสาวกลอกตา โคลงหัวครู่เดียวก็หันกลับมาเอ่ยเสียงหวาน ออดอ้อนเต็มที

“แต่่งงานข้าวแล้วก็พูดคุยกันเท่านั้น นะคะ...อาวิทไปด้วยกันเถอะ ถ้าอาวิทไป พี่โรสต้องดีใจแน่ๆ”

ดวงตาคมจ้องหน้าว่าที่หลานสะใภ้อย่างเอ็นดู ชายหนุ่มถอนหายใจ ถึงจะอยากปฏิเสธเต็มที แต่เห็นแก่ความรู้สึกของคนชวาก็จำต้องพยักหน้ารับ อันที่จริงก็ไม่ได้ฝืนอะไรมากมาย คิดในแง่ดีก็ค่อนข้างเข้าท่า ผากท้องกับบ้านมหาदानีพิเศษสุดๆ อย่างน้อยก็บอกลาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เพื่อนแท้ของชายโสดวัยทำงานอย่างเขาไปได้หนึ่งมื้อ

“วันหลังโทร. บอกก่อนนะครับ จะได้ไม่ต้องมายืนรอ” เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ยิ้มสบายๆ ดูอบอุ่น “อีกอย่างนะ ในมหาวิทยาลัยเรียกผมว่าอาจารย์ว่าทิสด้วยนะครับ คุณรริน มหาदानี” ชายหนุ่มหยอก

คนที่ได้สิ่งที่ประสงค์แล้วหัวเราะคิกคัก

วาทิส่ายหน้าเล็กน้อย ก่อนจะผายมือเชิญคู่หมั้นจอมแก่นของหลานชายขึ้นรถ เมื่อผู้ร่วมเดินทางพร้อม ยานพาหนะคันหรูก็เคลื่อนออกสู่ถนนใหญ่

ไม่มีวันไหนที่การจราจรในเมืองหลวงจะทำให้แปลกใจได้เท่ากับวันที่ท้องถนนโล่ง มีพื้นที่ให้รถแล่นได้ฉิว ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ในวันนี้ วาทิสกดปุ่มบนคอนโซลหาค้นวิญญูเพื่อฟังข่าวคราวล่าสุดของแต่ละเส้นทาง รถจอดแช่ขยับได้ที่ละนิดสลับกับแล่นไปได้เรื่อยๆ ตลอดทางผ่านไปจนถึงหมู่บ้านมหาตมาจึงได้เปิดต้อนรับแขกผู้มาเยือน

อาหารทุกจานล้วนจัดแต่งอย่างประณีต การเลือกใช้สีสัน

ก็สวยงามลงตัว เชิญชวนลิ้มลอง แคมองด้วยตาที่รับรู้ได้ว่าไม่มีจานไหนที่ไม่พิถีพิถัน ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของผู้ทำ ผู้ร่วมโต๊ะต่างมีสีหน้าชื่นมื่น พึงพอใจกับรสชาติและการสนทนาอย่างเป็นกันเอง ท่ามกลางบรรยากาศของครอบครัว ถึงกระนั้นก็ยังไม่สามารถใช้คำว่าทุกคนได้ เพราะดูเหมือนเจ้าของงานตัวจริงจะไม่ได้รู้สึกรู้สอะอะไรกับทุกอย่างตรงหน้า รวมไปถึงหัวข้อสนทนาต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาให้ได้ยินเรื่อยๆ ใบหน้าสวยนั้นยังคงเรียบเฉยตั้งแต่เดินเข้าประตูมาจนถึงตอนนี้ ไม่มีอะไรน่าประทับใจ ตรงหน้าก็คืออาหารสำหรับทดแทนพลังงานที่เสียไป กินกันตาย เพราะตั้งแต่ไม่มีมารดา ลินนี่ก็ไม่เคยรับรู้รสชาติใดๆ มานานแล้ว

“โรสทานนี่หน่อยนะครับ” ภานุสู้อุตสาหิโน้มตัวข้ามโต๊ะมาเพื่อตักอาหารใส่จานให้เธอ แน่ใจว่าเจ้าของชื่อทำเพียงยิ้มรับ และไม่ได้ประทับใจอะไรเลยแม้แต่น้อย

ไม่รู้ว่านนี้ภานุเป็นอะไร ความน่าใจงมที่ปกติขวางหูขวางตาเธออยู่แล้ว วันนี้กลับเพิ่มมากขึ้นจนเกือบทำให้รำคาญ ครั้งที่สี่แล้วที่เขาคัดอาหารให้เธอ การกระทำเช่นนี้ทำให้สายตาทุกคู่หยุดมอง แต่ก็เป็น

แค่เพียงความสงสัยหรือไม่กี่แปลกใจ มากกว่าที่จะเป็นความคิดในแง่ลบ เพราะยังง่เงาะคนที่ผีนัยมบางๆ รับน้าใจจากอีกฝ่ายก็ถือเป็นพี่สาวของคู้หมั้น อีกอย่าง เขาเองก็ทำเช่นเดียวกันนั้นกับบริณ เพราะฉะนั้นถ้าจะให้เข้าใจว่านั่นคือการกระทำที่มาจากน้ำใจก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

“เมื่อไหร่จะได้ขึ้นเป็นศาสตราจารย์กันฮิ่ ดาวิท เห็นพ่อของท่านคุยไว้ว่าอีกไม่นานแล้วนี่”

คนที่นั่งหัวโต๊ะเริ่มหัวข้อสนทนาใหม่กับแขกอีกคน ครอบครัวของเขาและคู่สนทนาสนิทสนมกันมาช้านานตั้งแต่รุ่นปู่ย่า ทั้งในด้านความนับถือเสมือนญาติ และในฐานะคู่ค้าที่มีส่วนแบ่งทั้งทางตลาด ลูกค้านักค้าจำพวกอัญมณี และในอนาคตอันใกล้นี้ก็คงต้องเพิ่มความสัมพันธ์ในฐานะเครือญาติเข้าไปด้วยอีกหนึ่งด้าน

“พี่เขาก็พูดเกินไป ผมยังต้องเสนอผลงานอีกเยอะครับ” ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจจากคนหัวโต๊ะ ก่อนจะเบนสายตาไปทางคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม ซึ่งเงยหน้าขึ้นมาสบตาพอดี

ในความคิดของโรลิตา ผู้ชายหน้าตาดี ทว่าคำพูดคำจาไม่รู้หนุแบบนี้ หญิงสาวเลือกที่จะเป็นฝ่ายเมินเสียเอง เหมือนตอนที่แม่เลี้ยงแนะนำเขาให้รู้จัก มือเรียวยาวแกว่งทรงสูงขึ้นจับน้ำ ไม่เคยชอบแววดาตุที่เหมือนจะมองทะลุเข้ามาในจิตใจ กับรอยยิ้มที่มุมปากนิดๆ อย่างถือดีนั้นเลยสักครั้ง มันทำให้เธอกลืนอาหารได้ไม่คล่องคอ

นี่มันวันบ๊าะไรกัน...หญิงสาวกลอกตา และยิ่งอยากลุกไปจากโต๊ะมากขึ้น เมื่อชายหนุ่มอีกคนก็มองมาอย่างไม่ลดละเช่นกัน ความหมายลึกซึ้งที่ไม่อยากรับรู้จากแววดาของภานุพุ่งตรงมายังเธอจนรู้สึกอึดอัดและหงุดหงิด โชคดีที่เธอเรียนรู้ที่จะเก็บความรู้สึกต่างๆ ไว้ภายใต้สีหน้านิ่งเฉยได้อย่างแนบเนียน บรรยายากสบายๆ เช่นนี้จึงยังคงดำเนินต่อไปได้

“แล้วเราละฮี้” คราวนี้คนถามเปลี่ยนเป้าหมายไปทางลูกสาวคนเล็ก เรียกให้หญิงสาวซึ่งก้มหน้าก้มตาตักอาหารใส่ปากงยหน้าขึ้นมามอง

“ใกล้จะเรียนจบแล้วนี่ พ่อจะได้ชื่นชมเกียรตินิยมของเราไหม ตัวเล็ก”

รรินแกล้งเบะปากแล้วตีสีหน้าทะเล้น หล่อนรู้ตัวว่าเป็นคนหัวอ่อน เรื่องที่บิดาถามนั้นถึงจะยังพอมีโอกาส แต่ก็ไม่อยากพูดอะไรออกมาก่อน ดังนั้นหล่อนจึงเอ่ยตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

“จะพยายามค่ะ”

ถึงจะไม่ได้เกียรตินิยมก็คงจะไม่เป็นอะไร เพราะอย่างไรเสียพอเรียนจบเธอก็ต้องแต่งงานกับภานอยู่แล้ว และเขาก็เคยบอกว่าชอบให้เธอเป็นแม่บ้านดูแลทายาทของเขามากกว่าจะเป็นสตรีแกร่งตรากตรำทำงาน ลำพังแค่เงินเดือนที่ไม่รวมกับทรัพย์สินสมบัติของทางบ้านเขา หล่อนกับลูกก็อยู่ได้สบายๆ ไปตลอดชีวิตแล้ว แบบนี้จะได้ตามที่หวังหรือไม่ก็คงไม่สำคัญเท่าไร

“จ้ะหรือ” คุณปภพพยักหน้านิดๆ ก่อนจะหรีตามองหน้าลูกสาวนิ่งๆ

“แล้วแบบนี้ของขวัญต้อนรับเกียรตินิยมก็คงจงเอาไว้เก้อสินะ”

เพียงเท่านั้นดวงตาใสๆ ที่โตอยู่แล้วก็ยิ่งเบิกกว้าง ถ้าหล่อนฟังไม่ผิด ดูเหมือนว่าบิดาจะพูดถึงเรื่องของขวัญ แน่نونว่าคนที่เหมือนเด็กเล็กๆ ไม่รู้จักโตย่อมอยากรู้ใจจะขาดว่ามันคืออะไร

“คุณพ่อบอกรรินเถอะนะคะ รรินอยากรู้ว่าของขวัญคืออะไรนะ”

น้ำเสียงและท่าทางออดอ้อนน่าเอ็นดูแบบนี้คงไม่มีใครใจร้ายปฏิเสธลง ชายสูงวัยเรียกสาวใช้คนหนึ่งให้เดินไปหยิบของที่ไว้ในห้องทำงานของตน กระดาษปึกหนาในมือถูกส่งต่อมาให้คนที่ขมวดคิ้วมองอย่างไม่เข้าใจ รรินรับมาเปิดอ่าน ก่อนจะเบิกตาโต แล้วยิ้มกว้าง

อย่างดีใจ

หัวใจหญิงสาวเต้นตึกตักและพองฟู เมื่อได้เห็นภาพภรณ์นิคุเปอร์หลายรุ่น พร้อมด้วยลายมือขยุกขยิก หญิงสาวหันมองบิดาสลับกับกระดาษาแผ่นพับในมือ เข้มปากแน่นด้วยความปลื้มใจ

“พ่อกับตานจะร่วมกันซื้อให้เรา ซอบใหม่” บิดาเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน และแน่นอนว่าคนถูกถามพยักหน้าแรงๆ จนน่ากลัวว่าจะปวดคอ

ร่างเล็กลูกพรอดไฟเข้าไปกอดผู้เป็นพ่อ หอมแก้มท่านพ่อใหญ่และพนมมือไหว้ชายต่างวัยทั้งสอง ดวงตาสดใสทอประกายขณะมองภาพรถยนต์คันเล็กหลากสีบนแผ่นพับอีกครั้ง

รรินเดินกลับมาหนึ่งที่ แล้วยัดเยียดแผ่นพับให้พี่สาวซึ่งนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ที่เว้นห่างไปตัวหนึ่ง “พี่โรสดูสิคะ สวยจังเลยนะ รรินดีใจที่สุดเลย ถ้ามีรถนะ คราวนี้รรินจะขับไปรับส่งพี่โรสทุกวันเลย ดีไหมคะ”

คนที่อยู่ในอารมณ์ยินดียิ่งพูดเจ้อยแจ้ว ต่างจากอีกฝ่ายที่แค่ปรายตามอง ริมฝีปากอึมเข้มเย็น ดวงตาสวยคมฉายแววคล้ายเย้ยหยัน ก่อนโรสิตาจะส่งของในมือคืนให้อีกฝ่าย เพราะรู้สึกว่ามีอะไรน่าสนใจ

“เหมาะดีนะ แต่ทำไมต้องไปรับไปส่งหรอก ยังไม่ได้ลำบากถึงขนาดนั้น จะตอนทำงานหรือเรียนก็ไม่มีอะไรต่างกัน” หญิงสาวยิ้มกว้างขึ้นอีกเล็กน้อย ในความคิดของเธอมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ตอนยังเป็นนักศึกษาหรือช่วงที่ไปเรียนต่อก็ยังไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องใช้รถเป็นปัจจัยสำคัญ แล้วตอนนี้โตขึ้นแล้ว ทำงานแล้ว จะมากลัวอะไรกับเรื่องเล็กๆ แบบนี้

“ไหนๆ เราจะซื้อให้รรินแล้ว ซื้อให้หนู...คุณโรสด้วยดีไหมคะ คุณภาพ” คุณลดาซึ่งนั่งฟังมานานเอ่ยขึ้นบ้าง พร้อมยิ้มบางๆ ให้คนที่พูดถึง

เจ้าของชื่อเหลือบมองบุตรสาวคนโตแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปทาง

ภรรยาโดยไม่ได้พูดอะไร ไม่แม้แต่จะตอบตกลงหรือปฏิเสธ เขาเพียงแต่ยกไวน์ในแก้วเนื้อดีขึ้นจิบ แล้วเอนหลังฟังพนักด้วยท่าทางสบายๆ เท่านั้น

“จริงด้วยนะคะคุณพ่อ” คนเป็นน้องเอออไปกับมารดา “พีโรสจะได้ไม่ต้องลำบากเวลาเดินทาง อย่างวันนี้จะรถติดจะตายไป แล้วยิ่งตึกก็ยิ่งหารถยาก ไหนจะอันตรายรอบตัวอีก ชื่อของรรินพร้อมกับพีโรสเลยนะคะ แล้วระหว่างนั้นก็ไปกลับกับคุณพ่อ ดีไหมคะ”

ยังคงไม่มีคำตอบนอกจากเสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอของคนฟัง ก่อนที่เขาจะยกมือขึ้นลูบศีรษะลูกสาวด้วยความเอ็นดู “ช่างคิดจริงนะเรา แต่ทำให้เลขาฯ ต่อสายไปหาแล้วพีของเราไม่ยอมรับ พ่อก็ยังบอกไม่ได้หรอกนะว่าจะให้กลับก่อนหรือรอ”

คราวนี้คนที่ถูกพูดถึงหันหน้ามามองบิดาเสียเอง ดวงตาสีเข้มนั้นกำลังมองกลับมา เหมือนมีความหมายมากมายให้ลองค้นหา แต่บางทีก็เหมือนว่างเปล่า ไร้ความรู้สึกใดๆ ทั้งยังเฉยชาไม่ต่างจากที่เคยเห็นเมื่อก่อน

“คิดว่าคุณอาจจะอยากพูดเรื่องอื่นมากกว่า ขอภัยด้วยที่ไม่ได้รับ” หญิงสาวพูดเสียงเรียบ ฟังดูห่างเหิน และไม่มีคำสรรพนามที่ควรมีในประโยคสนทนาสำหรับผู้ให้กำเนิด

“เรื่องอื่น?” กลับเป็นแม่เลี้ยงที่เอ่ยขึ้นแทน

“นอกจากเรื่องชวนกลับบ้านแล้ว คุณภาพยังมีเรื่องอื่นพูดกับคุณโรสอีกหรือคะ”

ไม่มีเสียงตอบกลับ นานครู่หนึ่งโรลิตาก็หัวเราะออกมาเบาๆ มือเรียวยาวยกแก้วไวน์ไปมา ดวงตาทรงเสน่ห์เป็นประกายระยิบ เหมือนกำลังส่องสว่าง ดูสวยงามยิ่งกว่าดาวนับล้านดวง

“อาจจะ มี หรืออาจจะไม่มีก็ได้ค่ะ” แล้วคนพูดก็ยกของเหลวสีแดงสวยขึ้นจิบ และไม่มีคำพูดใดเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอ้อม

อีก เป็นการตัดบทและจบหัวข้อสนทนาที่แสนน่าเบื่อลงอย่างฉับพลัน และง่ายดาย

ความเงียบค่อยๆ คืบคลานเข้ามาช้าๆ ก่อนจะยึดครองพื้นที่สี่เหลี่ยมในห้องที่ส่วนใหญ่ไร้การสนทนาเอาไว้ได้ หากไม่มีเสียงซอห์นล่อมกระแทกจานกระเบื้องดังขึ้นเป็นครั้งคราว ห้องอาหารแห่งนี้ก็คงเงียบเชียบ ยังไม่มีใครคิดหรือเริ่มต้นบทสนทนาใหม่ ต่างคนต่างสนใจอยู่กับจานข้าวตรงหน้า จนผ่านไปครู่ใหญ่ๆ ชายสูงวัยตรงหัวโต๊ะก็เอนกายเอื่อยขึ้นอีกครั้ง

“เพ็งนึกขึ้นมาได้ เรื่องช่างที่นำไปติดต่อกับหน้าไปถึงไหนแล้ว ตานู”

เขาถามพลางเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มเจ้าชู้ ขมวดคิ้วเข้าหากัน เมื่อไม่ได้รับคำตอบ ชายสูงวัยจึงมองคนเหม่อลอยอยู่พักใหญ่ วันนี้ว่าที่ลูกเขยของเขามีอาการแปลกๆ ก่อนหน้านั้นก็กระสับกระส่ายไม่สุขุมอย่างทุกที แต่พอนั่งร่วมโต๊ะอาหารกลับเหม่อลอย เขาไม่อยากคิดมาก แต่ดูเหมือนเป้าหมายของสายตานานูจะอยู่ที่บุตรสาวคนโต ทั้งที่คู่หมั้นของตนก็นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“อะเฮ็ม ตานู” คุณปภพลองกระแอมแล้วเรียกอีกครั้ง แต่ผลก็ยังเป็นเหมือนเดิม

“พี่นุคะ” คราวนี้รรินลองดูบ้าง แต่อีกฝ่ายยังคงนิ่ง จนผู้เป็นอาที่นั่งข้างๆ ต้องตื๊ตั่นแซนคนใจลอยเบาๆ

“ครับ” นานูได้สติสะดุ้งสุดตัว “อาวิทมิอะไร”

“ฉันไม่มี แต่พี่ภพนะมี”

คนฟังเลิกคิ้วก่อนจะหันกลับไป ชั่ววินาทีที่มองผ่านพี่สาวของคู่หมั้น ความเสียดายก็ฉายชัดในแววตา เมื่อครู่ตอนเธอทำตาเป็นประกายแย้มยิ้มน้อยๆ นั้นมันช่างสวยงาม และดึงดูดให้ไม่อยากละสายตาไปไหน เขาเกือบเพลลจ้องหญิงสาวอีกครั้ง แต่ก็ต้องควบคุมตัวเอง

และหันมาทางคนหัวโຕ้ะอย่างเร่งด่วน

“ใจลอยจริงนะวันนี้” ว่าที่พ่อตาเอ่ยยิ้มๆ

“ขอโทษครับ ว่าแต่ก่อนหน้าคุณพ่อพูดอะไรไปนะครับ ผมไม่ทันได้ฟัง”

“ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ไม่ต้องทำหน้าสลดขนาดนั้น” เขาเอ่ยพลางหัวเราะในลำคอ “ก็แค่อยากรู้ความเคลื่อนไหวของเรื่องที่ทำให้ช่วยทำคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“ไม่มีปัญหาครับคุณพ่อ เพียงแต่ทางโน้นเขายังไม่ได้กำหนดวันมา เห็นว่าจะรีบจัดคิวงานแล้วติดต่อกลับมาครับ” คราวนี้คนฟังตอบได้จะฉาน คนสูงวัยจึงอนุมานเอาเองว่าอาการเมื่อครู่คงมาจากความเหนื่อยล้าสะสมของเขา

“นั่นหรือ ดีแล้วละ ไม่อยากให้ช้าเกินไปจนเตรียมการอะไรๆ ไม่ทัน” คุณปภพพยักหน้า รอยยิ้มนิดๆ ที่แต่งแต้มบนริมฝีปากนั้นแทนคำชมที่มีให้ ว่าที่ลูกเขยไม่เคยทำให้เขาผิดหวังเลยสักครั้ง

“คุณพ่อกับพี่นุกำลังพูดเรื่องอะไรกันหรือคะ” ดูเหมือนว่านอกจากทั้งสองคนแล้ว ผู้ร่วมโต๊ะอื่นๆ ยังไม่ได้รับรู้ไปด้วย

“นี่เรายังไม่ได้บอกน้องอีกหรือ” คนเป็นพ่อถามกลับ และได้รับการส่ายหน้าพร้อมสายตาใคร่รู้ของลูกสาวเป็นคำตอบ

“งั้นฉันขอเป็นฝ่ายบอกเลยก็แล้วกันนะ” เขายิ้มขำกับว่าที่ลูกเขยก่อนจะเฉลย

“พ่ออยากสร้างเรือนหอให้เป็นของขวัญในวันแต่งงานของเราเลยให้พี่เขาติดต่อบางมือหนึ่งมาช่วยทำให้”

มีทั้งอาการเขินอายและตื่นเต้นยินดีจากคนฟัง ช่วยเสริมให้คนที่ไม่มีอะไรโดดเด่นดูน่ารักขึ้นมา ภาณุหัวเราะ

“เรือนหอสร้างอยู่ที่ไหนคะ” รรินถาม

“ตรงเรือนเล็กข้างสระน้ำด้านในใจ” ชายสูงวัยชี้มือประกอบ

“พ่อว่าจะรื้อทิ้ง แล้ว...”

เขาพูดได้เพียงเท่านี้ เพราะจู่ๆ เสียงซ็อนล้อมกระทบจางก็ดังสนั่นลั่นห้อง

ทุกคนเงยบกริบ หันไปทางต้นตอของเสียงเป็นทางเดียวกัน หญิงสาวเพ่งมองบิดาหนึ่งๆ ไฟโทสะลุกโชนและเดินร้าวอยู่ในดวงตาสีเข้มสวดย

“ไม่พอใจอะไร” เสียงของคนถามทั้งห้วนและกระด้าง แกว่ตาตุ่ตัน

“คิดว่าที่คุยกันวันนั้นคุณจะเข้าใจแล้วเสียอีก” เสียงของคนพูดสวนทางกับสีหน้าเรียบนิ่ง ขณะที่แกว่ตาพุ่งตามอุณภูมิอารมณ์ไปไกลแล้ว

“ก็เข้าใจนะสิ” บิดาย้อน ทำให้อุณภูมิอารมณ์ของคนฟังสูงขึ้น “เพราะเข้าใจ ถึงได้เร่งให้ช่างมาทำ ก็อย่างที่บอก ฉันกลัวว่าจะเสร็จไม่ทันงานแต่งของรริน”

“แต่ที่นั่นเป็นของคุณแม่” โรลิตาเอ่ยเสียงกร้าว จ้องตาคนเป็นพ่อหนึ่ง ไม่มีทาง...เธอไม่มีวันยอมยกสมบัติชิ้นสุดท้ายของมารดาให้คนพวกนั้น...พวกที่เข้ามาแย่งทุกอย่างไปจากเธอและแม่จนหมด

“อย่ามาทำเสียงแบบนี้กับฉัน โรลิตา” บิดาปรามเสียงต่ำ ยิ่งเงิ่ดวงตาของเขาก็มีอำนาจเหนือบุตรสาวเสมอ

“ฉันตัดสินใจไปแล้ว ยิ่งไงก็ไม่เปลี่ยนใจ” ชายสูงวัยยืนยัน เขามองเห็นแกว่ตาที่ไม่เคยยอมลงให้ใครของอีกฝ่ายเข้มขึ้นตามโทสะ และไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่คุณปรกพจะไม่รู้สึ่ถึงแรงผลักดัน อาการต่อต้านแข็งขึ้น และความพยายามจะเอาชนะจากลูกสาวคนโต มันไม่เคยลดลงและมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นทุกวัน

“แต่คุณแม่บอกว่ายกเรือนหลังเล็กให้ฉันก่อนท่านจะเสีย”

“แต่เรือนหลังนั้นมันสร้างอยู่บนที่ดินของฉัน แม่ของแกไม่มีสิทธิ์

มายกให้ใครตามใจชอบ เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว ฉันไม่มีอารมณ์จะทะเลาะด้วย อีกอย่าง จำไว้ด้วยก็ดีนะว่าแม่แก่นะตายไปตั้งนานแล้ว อย่ามัวยึดโน่นถือนี้ให้ฉันต้องหงุดหงิดไปหน่อยเลย ทุกวันนี้ฉันก็มีเรื่องปวดหัวมากมายอยู่แล้ว”

สิ้นคำบิดา โรสิตาก็ลุกพรืด ความเร็วและความแรงในการเคลื่อนไหวส่งผลให้เก้าอี้ไม้ตัวใหญ่ล้มลงไปพาดกับพื้น เกิดเสียงดังลั่นจนทุกคนสะดุ้งตกใจไปตามๆ กัน หญิงสาวหันมองคนที่นั่งหัวโต๊ะตรงๆ ไปหน้าที่เคยเรียบเฉยบัดนี้แสดงอารมณ์ออกมาเช่นเดียวกับแววตาแข็งกร้าว บ่งบอกชัดเจนว่ายังไงเธอก็ไม่มีทางยอมแพ้

ผ้าปูตักสีขาวสะอาดยับยู่ยี่ในอุ้งมือที่กำแน่น โรสิตาขีดหน้าขึ้น วางของในมือลงบนโต๊ะและเอ่ยเสียงราบเรียบ “ขอตัวนะคะ อาหารไม่อร่อย กลืนไม่คล่องคอ”

หญิงสาวขีดหน้าขึ้นยั่มนิดๆ ก่อนจะหมุนตัวกลับไปทางประตู แต่ยังไม่วายถูกรั้งเอาไว้ด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ที่เหมือนเชื้อไฟแรงให้เธอแทบจะระเบิดอารมณ์ออกมา

“ฉันจะถือเสียว่าการกระทำในวันนี้เป็นผลมาจากการไปอยู่เมืองนอกมาพักหนึ่ง นิสัยจากที่โน่นอาจจะยังติดมาด้วย แต่แก็ควรรีบสลัดให้หลุดออกไปเร็วๆ และอย่าทำกิริยาไร้การอบรมในบ้านนี้ให้ฉันเห็นอีกเป็นครั้งที่สอง จำเอาไว้ด้วยนะ โรสิตา!”

ไม่มีการโต้ตอบหรือแม้แต่การหันกลับมามอง มือเรียวยังกำแน่น ขณะสงบสติอารมณ์ เมื่อบิดาพูดจบ หญิงสาวก็ไม่รอช้าที่จะสาวเท้าเร็วๆ ออกมาให้พ้นจากที่นั่น ก่อนตรงไปยังที่ประจำของตน

ศาลาสีขาวทรงห้าเหลี่ยมมีน้ำด้านหน้าเรือนหลังเล็กถูกใช้เป็นที่พักผ่อนของคนที่เพิ่งกระแทกตัวลงนั่งเสมอ ทุกอย่างกลืนหายไปในความมืด เว้นแต่เพียงประกายกล้ำในดวงตาสวยคม ไม่มีน้ำตาและคำว่ายอมแพ้สำหรับศัตรู นั่นคือสิ่งที่อยู่ในใจของเธอมาทลอด

เจ้าของความคิดสุดทายเป็นใจลึก ได้กลิ่นหอมละมุนของดอกกุหลาบที่ปลูกมาตั้งแต่สมัยมารดายังมีชีวิต

ยามเฟื่องสายตามองไป เห็นเพียงเงาเลื่อนรางของดอกไม้ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นราชินีแห่งบุปผาทั้งมวลเท่านั้น แสงจากเสาไฟตามทางเดินแม้จะสาดส่องมาถึงแต่ก็ไม่มากนัก หลังจากนั้นนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ร่างบางก็ลุกขึ้นเดินไปยืนพิงเสา ทอดสายตามองไปยังความมืดที่เว้งว่าง กลิ่นหอมจางๆ ยังคงลอยมาเป็นครั้งคราวตามสายลม ยกสองแขนบอบบางขึ้นกอดอก ยามที่ได้ยืนอยู่ในที่คุ้นเคยก็อดคิดถึงผู้ล่วงลับไม่ได้

มารดากับเธอมักชอบมานั่งทอดอารมณ์ พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ศาลา แม้แต่ตอนที่สุขภาพของคนมากกว่าไม่เอื้ออำนวยทุกอย่างก็ยังเป็นเช่นนั้น

โรสิตานึกถึงแววตาอ่อนโยนของมารดา มันอมโศกเสมอ และบางครั้งก็มีน้ำตาให้เห็น โดยเฉพาะเวลาที่มองไปยังสวนกุหลาบ มันคือดอกไม้ที่มารดาชอบที่สุด และเชื่อว่ามันคือสัญลักษณ์แห่งรักแท้ที่งดงาม ทว่าสำหรับเธอ ถ้าไม่ได้รับฟังมาตั้งแต่เด็ก คงจะหัวเราะในทันทีที่ได้ยิน

ไฟแห่งความเกลียดชังถูกจุดขึ้นในดวงตาอีกครั้ง ใครและมารดาจะมองมันว่าเป็นยังไงก็ช่าง แต่สำหรับคนที่ไม่เคยมองเห็นหรือสัมผัสกับรักแท้ดังคำชวนฝันเลยสักครั้งย่อมมองต่าง

สำหรับหญิงสาวแล้ว กุหลาบคือตัวแทนของความทะนง เป็นความงดงามชวนให้หลงใหล เชิญชวนทุกคนให้เข้าไปใกล้ ก่อนจะทำร้ายด้วยหนามอันแหลมคม โดยเฉพาะในความมืดเช่นนี้ยิ่งอันตราย มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะหลงตามกลิ่นหอมหวานนี้เข้ามาจนตัวเองได้รับบาดเจ็บ เธอเชื่อและยึดถือความคิดเช่นนี้ในการดำเนินชีวิตมาตลอด

ไม่ว่าตัวเองยืนปล่อยอารมณ์อยู่นานเท่าใด หันดูนั้นคนที่จมอยู่กับความคิดก็ต้องสะดุ้ง เมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างเข้ามาโอบรอบเอว และ

เกาะเกี่ยวไว้แน่น สะบัดยังงี้ก็ไม่หลุด

“ผมเองโรส ไม่ต้องตกใจไป” ผู้พูดคือเจ้าของเสียงทุ้มที่คุ้นเคย

“คุณภานู” เธอทวนชื่อเขา และพอนหันกลับไปก็ใช่จริงๆ “คิดจะทำอะไรคะ ปล่อยันได้แล้ว”

ไม่พูดเปล่า ร่างบางยังตั้งหลักอยู่ให้อ้อมแขนที่รัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ คิ้วเรียวขมวดมุ่น ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะทำอะไร เท่าที่รู้จักมา เขาไม่ใช่คนรุ่มร่าม

มือเรียวพยายามแกะแขนที่เกาะอยู่ให้หลุดออก ทว่าอีกฝ่ายกลับรั้งเธอให้เข้าไปแนบชิด ก่อนจะจกดปลายจมูกที่แก้มนวลเนียน สูดกลิ่นหอมจากตัวเธอ พร้อมเอ่ยเสียงพราวด้วยประโยคที่เธอไม่เคยคิดว่าจะมีวันได้ยินจากปากของเขา

“อย่าปฏิเสธผมเลย ผมรักโรสนะ รักมากจนทนไม่ไหวแล้ว!”

4

ยังไม่มีข้อสรุปสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โรสิตาเพลอชมวดคิว

เมื่อคิดถึงเรื่องราวเมื่อหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา เสียงพราที่แสดงถึงความปรารถนาจากเบื้องลึก และการพราบอกรักจนนำราคาญยังคงติดอยู่ในหูนับตั้งแต่วันนั้น หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้เย้นเจียบ และเริ่มรำลึกถึงอดีตเพื่อทบทวน

ใครจะไปคิดว่าจู่ๆ คู่หมั้นของน้องสาวจะมาสารภาพรัก ยอมรับว่าตอนนั้นเธอตกใจมากกว่าอะไรทั้งหมด ทว่าพอตั้งสติได้ก็เริ่มคิดหาต้นตอต่างๆ นานาเท่าที่จะคิดออก เธอไล่ความคิดกลับไป เหมือนว่าวันงานแสดงละครของน้องสาวจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบกับเขา โรสิตาหยุดและเริ่มลงมือรื้อค้นความทรงจำในระดับที่ลึกยิ่งขึ้น

‘เป็นห่วงฉันสินะคะ’ เสียงของตัวเองดังขึ้นในความว่างเปล่าพร้อมๆ กับที่ภาพในหัวฉายชัด

‘ถ้าเป็นห่วงฉันนัก ก็ทิ้งรึนแล้วมารักฉันแทนสิ!’

นั่นเป็นพูดที่เธอเอ่ยออกมาจริงๆ หญิงสาวไม่เถียง แต่เป็นเพียงแค่การพูดเล่นๆ ไม่จริงจัง ไม่น่าจะก่อเกิดผลที่เกินคาดได้ขนาดนี้เลย และไม่เคยมีเค้าวาชายคนนั้นจะคิดอะไรกับเธออย่างลึกซึ้งมาก่อน

เปลือกตาที่เพ่งปิดลงไปไม่นานเปิดขึ้นช้าๆ อีกครั้ง ดวงตาสวยคมที่มักฉายประกายกล้า บัดนี้ไม่มีแววแข็งแกร่งให้เห็นอีก เหลือแต่เพียง

ความสงสัยใคร่รู้ที่ยังไม่ได้รับความกระจ่าง ยามเลือกที่จะถอดหน้ากาก
ทั้งหลายออกไป เธอคนนี้ก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากหญิงสาวคนอื่นๆ เว้น
เพียงแต่ความงามและเสน่ห์ดึงดูดที่เหมือนจะมีมากกว่า ใบหน้าหนึ่งๆ
ยามครุ่นคิดให้ความรู้สึกว่ามีชีวิต มากกว่าจะเป็นตุ๊กตาไร้หัวใจอย่าง
ที่ชอบทำ

ผู้คนอีกฟากของผนังกระจกใสบานโตไม่สามารถทำลายสมาธิ
คนที่กำลังดำดิ่งลงไปในช่วงความคิดได้ ร่างบางยังคงนั่งนิ่ง คิดไม่ตก
ที่สำคัญคือไม่รู้ว่าจะควรจะเริ่มต้นตรงไหนดี ไม่เคยคิดมาก่อนว่าภานู
จะเป็นผู้ช่วยเจ้าชู้ หญิงสาวขมวดคิ้วอีกครั้ง จะว่าเป็นพฤติกรรมแอบแฝง
ก็ไม่น่าเป็นไปได้ เท่าที่เห็น นอกจากจะไม่เคยทำตัวร่วมร่ำกับใครแล้ว
ยังแสดงดีจนน่ารำคาญ พอคิดมาถึงตรงนี้ ริมฝีปากเคลือบสีชมพูไล่ก็
เหยียดยิ้มนิดๆ คนจิตซีดอย่างรินก็ควรคู่กับคนน่าเบื่อแบบนั้นแล้ว
มือเรียวยาวงอเข้าพันกลางอกเล่นระหว่างคิด อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เขา
เป็นแบบนี้กันแน่นะ

‘ฉันจะให้ทุกสิ่งที่เธอปรารถนา’

เสียงที่รู้จักดีทำให้ทุกอย่างหยุดชะงัก หญิงสาวเบิกตาโต ดวงตา
ฉายแววตระหนกเด่นชัด โรสิตาแม้ริมฝีปาก ลังเลเล็กน้อยก่อนจะ
ก้มลงมองจี้ในมือ

บ้านะ...เธอคิดพลางพลิกมันไปมาอย่างซึ้งใจ จ้องมองนึ่งนาน
ราวกับกำลังค้นหาความลับที่ซ่อนอยู่ ขณะที่สมองคิดย้อนกลับไปถึง
วันที่ได้เห็นมันเป็นครั้งแรกในกล่องไม้แกะสลักบนตู้เสื้อผ้าที่เรือน
หลังเล็ก...ถ้าไม่ได้โมโหบิดาจนลืมหันกลับประตูปัง จนทำให้เรือนเก่าแก่
ซึ่งปลูกสร้างมานานสิ้นไหว เธอก็คงไม่มีทางรับรู้ถึงการมีอยู่ของมัน

ความบังเอิญไม่เคยมีในโลก นั่นคือความเชื่อของหญิงสาว คนที่อ้าง
โชคชะตาก็แค่พวกชอบโทษสิ่งต่างๆ และไร้ความรับผิดชอบ เธอใช้ปลาย
นิ้วลูบพลิกเย็นเยียบเบาๆ ไม่เชื่อ...ในสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ โดยเฉพาะความ

เหนื่อย ที่ลลอคตาให้เห็นว่าเงาในกระจกนั้นขยับได้

เธอไม่มีทางลืมไปได้ว่าหลังจากแต่งงาน เตรียมพร้อมไปงานของน้องสาวต่างมารดาอย่างไม่เต็มใจ ตอนที่กำลังเลือกเครื่องประดับเพื่อไม่ให้ชุดดูเรียบเกินไปนั้น สร้อยเส้นนี้สะดุดตาเพียงใด พอได้ลองสวมก็รู้สึกเหมือนมีออร่าบางอย่างที่ทำให้เธอดูโดดเด่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ภาพสะท้อนที่เห็นข้างตึງดูต ขวนให้พอใจจนต้องยืมออกมาแต่แล้วพอลองทาบมือลงไปบนกระจก เงาที่เคยยืมตอบก็กลับขยับเขยื้อนและเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเยือกเย็น

ใบหน้าสวยของโรสิตายังคงเรียบเฉย หญิงสาวยังคงยืนนิ่งจ้องมองใบหน้าที่ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนไปจากตัวเองเหมือนไร้ความรู้สึก เธอรู้สึกเหมือนกำลังมองตุ๊กตาสวมหน้ากากมากกว่าจะเป็นหน้าของมนุษย์

‘ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้ แม้แต่ความปรารถนาที่อยู่ลึกลงไปใก้นิ่งของหัวใจ’

ริมฝีปากอ้อมเคลือบสีอ่อนๆ ขยับเอื้อนเอ่ย ดวงตาสีเข้มเรียงรองคล้ายจะมองทะลุเข้ามาในหัวใจของคนฟัง แน่แน่นอนว่าโรสิตาไม่ได้โต้ตอบไม่เว้นหึ แต่ยิ้มมุมปากอย่างเหยียดสิ่งตรงหน้า ก็แค่หนี้อยากการเดินทางนานหลายสิบชั่วโมง หรือเพราะไฟโตะในใจที่ยังไม่มอดที่ทำให้เห็นภาพหลอนเช่นนี้ หญิงสาวอดขำจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในหัวสมองไม่ได้ ถึงกระนั้นเธอก็ไม่ได้เอ่ยถาม รอดูอย่างใจเย็นว่าสิ่งตรงหน้าจะแสดงอกนิหารใดให้เห็น

‘ฉันจะให้ในสิ่งที่เธอปรารถนา ว่ามาสิ ไม่ว่าอะไรมันก็จะ เป็นจริง’

ประโยคนั้นทำให้อยากหัวเราะออกมา ในโลกโสมมใบนี้มีอะไรบ้างที่ได้มาง่ายๆ เพียงแค่ร้องขอ คำว่าปาฏิหาริย์ก็เป็นได้แค่สิ่งหลอกลวง ดวงตาของเธอพราวระยับ ความอยากรลงดีผุดขึ้นเต็มทุกช่องว่างของหัวใจ ริมฝีปากคลี่ยิ้มหยันทันทีเมื่อคิดออก และไม่รอช้าที่จะเอ่ย

กลับไป

‘ทำให้ทุกคนบนโลกนี้รักฉันสิ!’

เสียงที่เอื้อนเอ่ยผ่านริมฝีปากอímสิระเรื่อนั้นเย็นเยียบ นัยน์ตาสวยหวานสีดําสนิหาววับ จริงจ้งกับทุกคำที่บอกไป

‘ถ้ามันใจว่าสามารถทำได้ทุกอย่างที่ฉันต้องการ ก็ทำให้ทุกคนรักและยอมมอบทุกอย่างให้ฉัน’ เจ้าของเสียงย่ำ นัยน์ตาร้าวจนเห็นประกายวาวโรจน์ ‘ทุกอย่าง...แม้แต่ชีวิต ถ้าฉันอยากได้ก็ต้องให้!’

พูดไปแล้วก็ยังนึกขำ เรื่องแบบนี้ทำได้ที่ไหน แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น มันก็ควรจะลอง คงไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะได้มายากเย็นแต่สูญเสียไปได้ง่ายดาย เท่ากับสิ่งที่ไม่เคยเป็นนิรันดร์อย่างความรัก ดังนั้นมันจึงคุ้มค่าที่จะลอง ถ้าเฝหาแล้วไม่เคยได้ ร่ำร้องออกไปแต่ไม่เคยได้รับการตอบสนอง การขอในสิ่งที่เป็นนามธรรม และไม่รู้ว่ามีอยู่จริงไหมนี่ละคู่ควรที่สุด

เธอเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อยอย่างถือดี แยมย้มท้าทายขนะรอฟัง ใครจะมองว่าเสียสติเพราะมัวแต่พูดกับเงาสะท้อนของตัวเองก็ช่าง เธอแค่อยากรู้ว่าคนตรงหน้าจะตอบอย่างไรเท่านั้น

‘ถ้านั่นคือสิ่งที่เธอต้องการ’ เนื้อเสียงที่มีความละม้ายคล้ายเสียงเธอ แต่เย็นยะเยือกกว่าเล็กน้อยตอบกลับมา ทว่ารอยยิ้มนั้นไม่บ่งบอกอารมณ์แม้แต่หน่อย

‘ทำได้ไหมล่ะ’

เมื่อถูกท้าทายกลับไป เภาในกระจกก็ขยับเข้ามาใกล้อีกนิด เผยให้เห็นแววบางอย่างที่ไม่ระริกอยู่ในดวงตา ความกระหาย ความต้องการอันน่ากลัวที่อัดแน่น

ไม่มีเวลาให้คิดหรือถอยหนี เพราะคนในกระจกทำท่าบีบมือคนต้นแบบ แม้จะไม่ได้สัมผัสโดยตรง แต่ก็ทำให้เธอถอยออกห่างและหันหนีไม่ได้

โรสิตามองใบหน้าพิมพ์เดียวกันที่ค่อยๆ เคลื่อนมาใกล้ ดวงตาสีดำของคนในกระจกเป็นเสมือนหลุมดำที่หากตกลงไปก็คงกลับออกมาไม่ได้อีก ริมฝีปากอímของคนในกระจกยังคงแ้มยิ้ม ก่อนจะเผยปากออกเล็กน้อย เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

‘ฉันจะให้ในสิ่งที่เธอต้องการ’ หญิงสาวในกระจกพูดซ้ำๆ แต่มีบางอย่างที่ทำให้โรสิตาต้องฟัง เหมือนมีบางอย่างบีบคั้นให้รู้ว่าเมื่อได้เอ่ยปากออกไป จะเปลี่ยนใจหรือหันหลังกลับไม่ได้

‘แต่จำให้ขึ้นใจว่านี่คือสิ่งที่เธอเลือก’ แล้วมือข้างนั้นก็กำจี้ไว้แน่นพร้อมยกขึ้นซ้ำๆ ก่อนจะคลี๋ย้มเย็นเยียบ ‘ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจงทำใจยอมรับมันให้ได้!’

สิ้นเสียง ความเจ็บก็แล่นพลา่่นไปทั่วอกด้านซ้าย ครัน้กั่มมองก็เห็นว่ารากสีขาว่าที่เลื้อยออกมาจากปลีสีเหลืองวาวกำลังแทงและซอนไชลงไปบริเวณใกล้กับหัวใจ ดวงตาสีเข้มเบิกกว้าง ทรมานเหมือนจะหายใจไม่ออก หัวสมองหนักอึ้งเมื่อต้องแบกรับบางสิ่งที่ไม่มองไม่เห็น ไม่อาจสัมผัส แต่รับรู้ว่ามันกำลังไหลบ่าเข้ามาจนปวดตบ

เธอเงยหน้าขึ้นมองเงาของตัวเอง รอยยิ้มที่เห็นชวนให้รู้สึกกลัว ดวงตาที่วาวโรจน์ยิ่งเบิกกว้าง เมื่อพ้อใจกับบรรดาติหลากหลายที่เธอได้รับรู้ก็ทำให้แทบทรงตัวไม่อยู่ โรสิตาพยายามเพ่งตามอง แต่ความทรงจำต่อจากนั้นดูจะขาดช่วงไป อะไรที่เกิดต่อจากนั้นเหมือนจะถูกกลบไปจากความทรงจำเสียแล้ว

หญิงสาวรีบปล่อยมือจากจี้สีเหลืองวาวเมื่อรู้สึกตัว ภาพต่างๆ ที่เห็นชัดเมื่อครู่หายไปแล้ว เว้นเพียงแต่อาการเจ็บแปลบตรงหัวใจที่กลับมาเด่นชัด ทั้งที่เป็นแค่การน้กย่อนความทรงจำ

ฟุ้งซ่าน...ก็แค่ผลกระทบจากความเหนื่อยล้าเท่านั้น เรื่องแบบนี้มีจริงเสียที่ไหน หญิงสาวขมวดคิ้ว เตือนตัวเองและตัดสินใจยกจี้ขึ้นพิจารณาอีกครั้งอย่างเคลือบแคลง

‘ทิ้งรรินแล้วมารักฉันแทนสิ!’

ถึงกระนั้นคำพูดของตัวเองก็ยังคงวนเวียนอยู่ในหัว ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึก ว่าเลอะเลือน และห่างไกลจากคำว่าความจริงเข้าไปทุกที ไม่มีทาง หรอก เธอบอกตัวเองพลางส่ายหน้าไปมา เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายคนหนึ่ง เดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะที่เธอนั่งอยู่พร้อมด้วยเอกสารมากมาย

“รบกวนลงชื่อรับของด้วยครับ” เขาเอ่ยอย่างสุภาพพลางยื่น ปากกาให้

โรสิตาตัวตมมือเขียนชื่อของตนเองลงไปหลังจากอ่านอย่างละเอียด และทำเช่นเดียวกันกับเอกสารที่เหลือ ใช้เวลาไม่นาน เมื่อทุกอย่าง เรียบร้อยก็ลุกขึ้น เดินตามชายคนนั้นออกไปจัดการส่วนที่เหลือ

ทุกอย่างก้าวที่โรสิตาเดินผ่าน ไม่มีใครไม่หยุดหรือเหลียวมอง สายตาและความสนใจทั้งหมดมุ่งตรงมายังคนที่สวยสง่าอย่างที่ไม่ มีใครเทียบ ทั้งหมดที่ประกอบเป็นเธอช่างน่ามอง ดึงดูดให้หลงใหล เชื่อเถอะ...แม้เธอจะกลับไปนานแล้ว ผู้ชายเกินครึ่งทั้งในและนอก โห้รู้มเย็นฉ่ำก็ยังชะง่อนคอมองตาละห้อยด้วยความรู้สึกหลากหลาย

บ้านมหราตาต้องเปิดประตูรั้วต้อนรับผู้มาเยือนแปลกหน้า
อีกครั้ง รถฟอร์ชสีขาวย้ายแดงขับมาจอดรอพร้อมกับบีบแตรรอด ความโล่งกวางของเสียง

ยามรักษาการณ์เดินหลังโค้งออกมาจากป้อมที่นั่งเล่นอยู่ หยุด ด้อมๆ มองๆ ที่แรกทำท่าจะเข้ามาไถ่ถาม แต่พอกระຈฝ่งคนขับลดลง ซ้ำๆ ใบหน้าเรียบเฉยของคนขับยังไม่น่ากลัวเท่ากับดวงตาที่จ้องมาตรงๆ คนมองกลืนน้ำลาย ไม่อยากคิดว่าถ้าตัวเองเข้าไปกว่านี้สักนาทีจะเป็น อย่างไร

ยานพาหนะคันหรูแล่นไปตามเส้นทางทันทีที่ด้านหลังไร้สิ่งกีดขวาง สองปากฝ่งคือสวนสวยร่มรื่น เต็มไปด้วยสีเขียวขจีแซมด้วยสีส้ม

สดสีของดอกไม้ นานาพรรณ เหมาะแก่การพักผ่อนทอดอารมณ์ผ่อนคลาย ถึงกระนั้นกลับไม่มีสิ่งใดอยู่ในสายตาของคนที่มีมองตรงไปข้างหน้า ผ่านไปก็ปี ที่แห่งนี้ก็เห็นได้แค่ที่ซุกหัวนอน คงไม่มีทางกลายเป็น ‘บ้าน’ จริงๆ ไปได้

หญิงสาวดับเครื่องยนต์ทันทีเมื่อรถจอดสนิทหน้าประตูบ้าน โรสิตาคำว่ากระเป๋าดึงกุญแจก่อนจะก้าวลงมา และสิ่งที่รออยู่ก็ไม่ผิดไปจากความคาดหมาย

ทั้งคุณป้าแม่บ้านผู้ปรารถนาจะรู้ทุกเรื่อง และลุงพ่วงคนขับรถเก่าแก่ยืนรอรับอยู่

“รอใครกันคะคุณหนู” หญิงสูงวัยเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อนใครตามคาด แต่นางก็ไม่ได้รับคำตอบ เพราะคนถูกถามหันไปสนทนากับอีกคนที่คุ้นเคยกันดีตั้งแต่สมัยมารดายังมีชีวิตอยู่แทน

“ฝากเก็บรถหน่อยนะคะ” ว่าพลางวางกุญแจลงบนมือคู่สนทนา รอยยิ้มเย็นบนใบหน้าและดวงตาที่นิ่งสนิทเหมือนปลาที่ตายแล้ว ทำให้สองชายหญิงสูงวัยไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยอะไรออกมาอีก

คุณหนูใหญ่ของบ้านบทจะวางเฉยก็ทำได้เหมือนเป็นเพียงตุ๊กตาที่ไร้ชีวิต ทว่าบทจะเข้มนมองด้วยดวงตาวาวโรจน์ที่เปี่ยมด้วยอำนาจประหลาดและกระแสแห่งการข่มขู่ ก็ทำเอาทุกคนผวาจนต้องถอยห่าง แล้วแบบนี้ใครจะกล้าสู้หน้าด้วย ทุกคนต่างเปิดทางให้หญิงสาวเดินผ่านไปทางประตูบ้าน ทว่ายังไม่ทันก้าวพ้น เสียงเลื้อยแฉ่วที่คุ้นชินก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“โอ้โฮ! รถสวยจังเลยคะ”

เสียงจากน้องสาวต่างมารด้าจึงให้โรสิตาหันกลับไปมอง ไม่ใช่แค่รรินที่ยืนส่งยิ้มหวานชวนรำคาญตามมาให้ ช่างๆ กันยังมีเพื่อนอีกสามสี่คน ที่แน่นอนว่าต้องเสียเวลาแนะนำทำความรู้จักกัน

ดวงตาสีเข้มนวลยล่่มองแขกของน้องที่ละคนขณะรับไหว้ ผู้หญิง

สามคนยังไม่กล้าถามหาสาเหตุกับอีกหนึ่งชายซึ่งมองมาด้วยสายตาที่คน
มากประสบการณ์กว่าอย่างเธอเดาออกว่ากำลังคิดอะไร แต่ริมฝีปากอึด
มิได้แค้มตามมารยาท และปิดสนิท ไม่มีการกล่าวทักทายทั้งสิ้น

“นั่นรึใครกันคะคุณโรส” แล้วก็ตามมาด้วยคำถามที่เหมือน
ไม่รู้จักจบสิ้น

พอหันไปก็เจอแม่เลี้ยงพร้อมบิดากำลังยืนทำหน้าสงสัยขณะมอง
มา หญิงสาวถอนหายใจ ดีที่ยังไม่ได้เอ่ยอะไร เหมือนจะรู้ว่าไม่นานก็
ต้องแหกกันออกมาจนครบ จะได้พูดเพียงรอบเดียวโดยไม่ต้องเสียเวลา

“รตจันค่ะ” น้ำเสียงแสดงออกชัดเจนว่ากำลังเหนียวหนำย

“รต...คุณโรส” คุณลดาเบิกตาขึ้นเล็กน้อย

ท่าทางตกใจของแม่เลี้ยงยิ่งทำให้คนมองระอา ก็แค่นานพาทนะ
จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไม โรลิตาสบตาคุ้งสนทนา เธอคงลืมไปว่า
ยานพาทนะข้างหลังนั้นเป็นของมีมูลค่ามาก จะไม่ให้คนเห็นตื่นเต้นเลย
ก็คงแปลกอยู่ แต่คงเพราะไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนอะไรกับราคาของมัน
จึงทำให้หญิงสาวไม่ใส่ใจไปโดยปริยาย

“ทำไมไม่รอคุณพ่อก่อนล่ะคะ ก็ในเมื่อ...”

“ฉันจำเป็นนะคะ” เธอตัดบทโดยไม่ยอมรอฟังให้จบ รู้หรือว่าจะ
ได้ยินอะไร แต่ก็อย่างที่บอก เพราะไม่ได้เดือดร้อน ไม่ได้ลำบาก เลย
ไม่จำเป็นต้องรอใครซื้อให้...ไม่ใช่หรือ

“จากบ้านไปบริษัทก็ไม่ใช่ใกล้ๆ มีรถไว้ใช้น่าจะสะดวกกว่าอย่าง
ที่รึรับบอก อีกอย่าง..ฉันไม่เอารถรบกวนคุณ เงินในบัญชียังมีอยู่ ถึง
เบิกออกมาใช้ก็ไม่ทำให้เดือดร้อน”

ผู้มากวัยกว่าขมวดคิ้วในทันที ไม่ใช่เพียงแค่คุณลดาเท่านั้น ผู้เป็น
พ่อเองก็เช่นกัน

“เงินในบัญชี?” แม่เลี้ยงของเธอทวนคำซ้ำอีกหน ท่าทางสงสัย
ทำให้คนมองเกือบถอนหายใจออกมาดังกว่าที่คิด

“อะ เงินในบัญชี เงินสด...ถอนแล้วใช้ซื้อรถคันนี้” มือข้างหนึ่ง กระชပ်สายกระเป๋าสะพาย เช็ดหน้าขึ้นราวกับกำลังข้มคู้สนทนา

“เงินของคุณแม่ที่ทิ้งเอาไว้ให้ลูกสาวคนเดียว เพราะกลัวจะลำบากยามที่ท่านไม่อยู่แล้ว” หญิงสาวเน้นคำพูดท้ายประโยคราวจะ กระแทกหน้าบิดา ตบท้ายด้วยการมองด้วยสายตาที่ไม่เคยมีแวว ยอมแพ้

โรสิตาจ้องมองหัวหน้าครอบครัวที่ยืนอยู่ตรงกรอบประตูบ้าน แม้สีหน้าไร้ความรู้สึก แต่ก็เหมือนกำลังทำทนาย ก่อนจะหันกลับมาทาง คู้สนทนาอีกครั้ง

“เหนื่อยจังเลยอะ อยากพักแล้วละ ขอตัวก่อนนะอะ” นั่นคือ การตัดบท หยุดคำถามที่ไม่อยากฟังและไม่อยากตอบ

ยิ้มที่ไม่เคยมีความเป็นมิตรฉาบหีบบนเรียวปากอวบอ้อมเมื่อได้ ประสานสายตากับอริคนสำคัญ ก่อนที่ร่างบางจะเดินผ่านนางเข้าไป ภายในอย่างไม่สนใจ ปฏิบัติราวกับทุกคนเป็นอากาศธาตุที่ไม่มีค่าควร เหลือวแล ใช้...จะไม่สนใจ เธอบอกกับตัวเองขณะก้าวขึ้นบันไดที่ละชั้น อย่างมั่นคง หญิงสาวก้าวเกือบถึงชั้นบนสุดแล้ว หากไม่มีเสียงหนึ่งรั้งไว้

“เดี๋ยวก่อนโรสิตา” คุณปภพเดินเข้ามาหยุดยืน พลังแขน หน้าเรียวเสียงห้วน เห็นจากสีหน้าก็รู้แล้วว่าบิดาตามเธอมาด้วยความ รู้สึกเช่นไร

“ลงมาข้างล่างนี้ ฉันคิดว่าเรามีเรื่องต้องคุยกันยาว” ผู้เป็นพ่อ ออกคำสั่งเสียงกร้าว ตั้งใจจะพูดด้วยทันที่เมื่อบุตรสาวกลับมา แต่ ความงุนงงบวกกับความประหลาดใจน้อยๆ หลังจากได้เห็นรถป้ายแดง ที่อีกฝ่ายขับเข้ามาจอดถึงหน้าบ้าน ทำให้เขาลืมเรื่องสำคัญไปเสียสนิท ทว่าพอนึกได้ ยิ่งไงเสียวันนี้ก็ต้องพูดกันให้รู้เรื่อง

“โรสเหนื่อย ขอเย็นรับฟังบนนี้แทนนะอะ” หญิงสาวบอกเสียง ราบเรียบเหมือนกับสีหน้าที่ไร้ความรู้สึก เก็บทุกอย่างไว้ได้มิดชิดในมุมมืด

ของหัวใจ

“โรลิตา!” บิดาตวาดลั่น

คุณลอรารีบวิ่งเข้ามาดู โชคดีที่รริณพาเพื่อนๆ ไปนั่งดูหนังสื่อกัน ที่ศาลาริมน้ำแล้ว ไม่อย่างนั้นทุกคนคงได้สะดุ้งไปตามๆ กัน

“ใจเย็นๆ นะคะคุณภพ มีอะไรค่อยๆ พูดกัน”

ดวงตาสีเข้มสวยคมมองแม่เลี้ยงที่พยายามปลอบบิดาด้วยเสียง อ่อนหวาน หญิงสาวกำมือแน่นอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงคลายออก ไม่เคยมี ภาพเช่นนี้ระหว่างผู้ให้กำเนิดทั้งสองของเธอ โรลิตามองไปหน้าตุ่นและ ดวงตาคมที่เต็มไปด้วยไฟโทสะ ไม่เคยกลัว แม้ว่าตอนเด็กๆ จะได้เห็น เพียงแผ่นหลังที่มีแต่ความเฉาเท่านั้นก็ตาม

“ใครจะใจเย็นลงได้ นับวันยิ่งเอาใหญ่ ถ้าผมไม่ได้รับรายงานจาก ผู้ดูแลอาคาร ก็คงไม่มีทางรู้หรือกว่าลูกสาวคนโตไปก่อเรื่องอะไรมา”

คุณภพชี้หน้าคนที่ยังยืนนิ่ง

โรลิตาทำตัวเป็นตุ๊กตาไร้วิญญาณอยู่พักหนึ่ง จากนั้นเธอก็ขยับ ยืนอย่างยโส เชิดหน้าขึ้น ประกายกล้าท้าทายปรากฏในดวงตา

“นี่ว่าเรื่องอะไร” คนพูดเพิ่มพ้ำ แต่ดังพอที่จะทำให้อีกสองคน เบื้องล่างได้ยิน

หญิงสาวก้าวลงบันไดมาสองชั้นเพื่อให้มองเห็นผู้รับฟังได้ชัดเจน ยิ่งขึ้น ต่อจากนี้ประสาททางการมองเห็นจะสำคัญที่สุด

“ขอโทษด้วยที่ไม่ได้แจ้ง คิดว่าคุณรู้อยู่แล้วตั้งแต่วันนั้น” คนพูด หรีตาลงเล็กน้อย “แต่ไหนๆ ก็พูดแล้ว จะพูดต่อให้จบนะคะ โรลิตาอยากได้ ห้องทำงานชิ้นสามสิบสี่ทางปีกตะวันตก เพราะมันเป็นห้องของคุณแม่”

“มันจะมากไปแล้วนะโรลิตา!” คุณภพตวาด ผ่นของบ้านยิ่ง ทำให้เสียงนั้นสะท้อนกึกก้อง

คงมีแต่คุณลอราที่กลัวว่าสามีจะระเบิดถึงขีดสุดแล้วล้มตึงลงไป ต่างจากบุตรสาวที่ยืนนิ่ง มองลงมาด้วยนัยน์ตาร้าวรำลึก

“คุณโรสหมายถึง...ห้องทำงานของฉัน” หลังจากช่วยให้คนใกล้ตัวควบคุมอารมณ์ตัวเองได้แล้ว หญิงสูงวัยก็หันกลับมา แต่พอมองเห็นดวงตาเรืองรองของคนคราวลูก ก็กลับต้องอึ้ง บั้นหน้าไม่ถูกไฟแห่งความเกลียดชังนั้นกำลังไหม้กระพือ และคงเผาไหม้ทางไม่ให้เหลือแม้แต่เศษซากทันทีที่ทำได้

“คะ” เสียงตอบรับหนักแน่นเน้นความรู้สึกของผู้พูด ก่อนจะหันประกาศิตที่ไม่มีใครกล้าปฏิเสธ

“ฉันอยากได้คืน ขอให้ฉันนะคะ”

“โรลิตา!!” ร่วงท่วมล้นท่วมเพราะโหระ ไบหน้าอวบอูมแดงก่ำ

“ไม่เป็นไรคะคุณภพ” นางลูบท่อนแขนสามี่ไปมาก่อนจะหันกลับมาเผชิญหน้าโรลิตา และคนที่อยู่เหนือกว่าตัดสินแล้วว่า นั่นคือสีหน้าของผู้ที่แพ้เธออย่างราบคาบในเกมนี้

“ถ้าคุณโรสคิดว่าได้ใช้ประโยชน์มากกว่า เชิญเถอะคะ ฉันยินดี”

รอยยิ้มพอใจฉายชัดบนใบหน้าที่เคยเรียบเฉยทันที ทุกอย่างสำเร็จตามความตั้งใจ หญิงสาวยกมือไหว้ พลังหัวเราะเบาๆ ดวงตาเปลี่ยนจากซึ่งโกรธเป็นเย็นชา

เธอหันหลังกลับเตรียมจะออกเดิน แต่ก็ยังไม่วายหันกลับมา “ขอบคุณนะคะที่เข้าใจ แต่จริงๆ ฉันว่ามันก็เป็นการดีกับตัวคุณลดาเองนะคะ อายุเยอะแล้ว จะได้ไม่ต้องตะกายขึ้นบนชั้นสูงให้มันลำบาก”

คำพูดประชดประชันไม่เข้ากับรอยยิ้มที่หวานเสียยิ่งกว่าหวานนั้นเลย ลีกลงไปภายใต้ใบหน้าที่ปั่นแต่งให้ดูไร้เดียงสาเต็มไปด้วยความสอแสบ ความเกลียดชังที่ถูกบ่มเพาะมาตั้งแต่เด็กๆ ทำให้เธอไม่รู้สึกรู้สึกละเลยยามเลือกทำเช่นนั้น

เสียงไววอยของบิดาดังตามมาอีกสองสามประโยค แต่หญิงสาวไม่สนใจฟัง เดินตรงไปและเปิดประตูห้องนอนที่อยู่ใต้อันทิศตะวันตกก อาณาเขตของตนที่ไม่มีวันยอมให้ผู้อื่นก้าวล้ำเข้ามา เธอสลัด

เปลือกต่างๆ ที่ห่อหุ้มออกไปเมื่อได้ความเป็นส่วนตัว วางกระเป๋าลงบนเตียง ตั้งใจจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อให้ผ่อนคลาย แต่ต้องชะงักเมื่อเหลือบเห็นเอกสารไม่คุ้นตาปักใหญ่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

หญิงสาวหยิบแผ่นพับและแค็ตตาล็อกรถยนต์ยี่ห้อหรูราคาหลายสิบล้านชิ้นมาพลิกผ่านๆ อย่างไม่สนใจ เงยหน้าขึ้นมองตัวเองในกระจก ครู่เดียวก็เผยรอยยิ้มหยัน นึกย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเป็นเด็กหลายครั้งที่มิเหตุการณ์แบบนี้ ความหวังดีที่มาในวินาทีที่สายไป...แล้วใครเล่าจะต้องการ

เธอเชิดหน้าขึ้น ตรงไปเปิดประตูอีกครั้ง และวางทุกอย่างในมือไว้ชิดผนังด้านนอก หลังจากปล่อยมือจากมัน ก็จะไม่เสียเวลาหันกลับไปมองอีก เจ้าของห้องกลับเข้ามาข้างใน ก่อนกลับไปทำธุระส่วนตัวอย่างที่ได้ตั้งใจไว้ในทีแรก แต่ก็ยังไม่วายถูกรบกวนด้วยเสียงหัวเราะจากภายนอก

ร่างบางเคลื่อนตัวไปที่หน้าต่างเพื่อหาต้นตอของสิ่งรบกวน เธอมองผ่านรอยแยกของม่าน เห็นน้องสาวกำลังนั่งสนทนาอย่างออกรสกับเพื่อนๆ โรสิตานิ่งมองพักใหญ่ แล้วจึงคลี๋มออกมา ดวงตาที่จ้องมองลงไปวารโวจน์ ถึงเวลาทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งเอาไว้ในใจแล้ว